

בירור יסודות פסק בית הדין המיוחד

מיועד לרבנים בלבד

תוכן הענינים

- פרק א' - מטרת הקמת בית הדין המיוחד 3
- פרק ב' - "חזקת הכשרות" של מנהיג שובו בנים 4
- פרק ג' - ראיות ואומדנות לנכונות השמועות הקשות 6
- פרק ד' - דין קבלת עדויות שלא בפני בעל דין בנידון דנן 8
- פרק ה' - כמות ותוכן וטיב העדויות שהגיעו לביה"ד 11
- פרק ו' - תחבולות שקרים וזיופים מול עדויות וראיות אמת 12
- פרק ז' - תוקף עדותו של עד אחד בנידון דנן 15
- פרק ח' - עידי הודאה 17
- פרק ט' - תוקף עדותו של שאר העדויות בנידון דנן 20
- פרק י' - צורך השעה וגדירת גדר 21

פסק הדין נגד אליעזר ברלנד

בית דין מיוחד מטעם בתי הדינים המרכזיים בארה"ק

בס"ד יום רביעי כ"ו אייר תש"פ

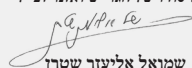
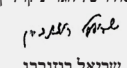
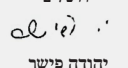
בס"ד

פסק דין

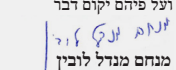

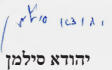
לבקשת רבים הוקם בית דין מיוחד לבירור הלעז שיצא על מנהיג קהילת שובו בנים, ובמהלכו התקבלו עדויות מפורשות וראיות על מעשים שלא ייעשו, ומהם חמורים ביותר. ברור שעפ"י דעת תורתינו הקדושה מי שאינו שומר על דברים שהם מג' חמורות ואביזריהו, שומר נפשו ירחק ממנו ומחויבים לפעול בזה. הדבר חמור ביותר, מאחר שחלק מתלמידיו וחסידיו המציאו כאילו ח"ו מותר לצדיק לעשות כל דבר עבירה, והדברים אף התפרסמו בכתובים. דבר זה הוא בגדר כפירה גמורה בעיקרי הדת, ויש לשרש ולעקור דעה אפיקורסית זו מתוכינו.

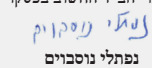
ובזה יתקיים מקרא שכתוב "וגם כל העם הזה על מקומו יבוא בשלום".

וע"ז באעה"ח

מטעם בד"ץ זכרון מאיר מיסודו של הגר"ש ואנר זצ"ל	מטעם בד"ץ בני ברק מיסודו של הגר"צ קרליץ	מטעם בד"ץ העדה החרדית ירושלים
		
שמואל אליעזר שטרן חבר בד"ץ זכרון מאיר	שריאל רוזנברג ראב"ד בד"ץ ב"ב	יהודה פישר חבר בד"ץ העדה"ח

הנני מחוק דברים הנ"ל 	דברי הבית דין ברורים! 	נאמנים דברי בית דין ואין אחר דברי בית דין כלום 
חיים מאיר הלוי ואנר גאב"ד זכרון מאיר	משה שטרנבוך ראב"ד העדה החרדית	יצחק טובי' ווייס גאב"ד העדה החרדית

הנני סומך על בית דין חשוב הנ"ל ועל פיהם יקום דבר 	הננו להצטרף לדברי בתי הדין החשובים 	יהודא סילמן 
מנחם מנדל לובין	שבח צבי רוזנבלט רב העיר בני ברק	

בס"ד ד' סיון תש"פ גם אני עני מצטרף לדברי הב"ד החשוב בפסקו 	בס"ד כ"ח אייר תש"פ הנני סומך על בית דין וכיהודה ועוד לקרא הנני לחזק דבריהם 
נפתלי נוסבוים	מנחם מנדל הכהן שפרן

בירור יסודות פסק בית הדין המיוחד

נכתב ע"י צוות תלמידי חכמים לאחר בירור יסודי ומעמיק של פרטי ההלכה, המציאות והשתלשלות העניינים בבית הדין המיוחד בעניין מנהיג שובו בנים

מהדורה ראשונה תמוז תש"פ

birur1000@gmail.com

מטרת הקמת בית הדין המיוחד

מטרת הקמת בית הדין המיוחד מטעם ג' בתי הדין המרכזיים בארה"ק, בראשות הגר"ש רוזנברג שליט"א (מטעם בד"ץ ב"ב מיסודו של הגר"נ קרליץ זצ"ל), הגר"ש א שטרן שליט"א (מטעם בד"ץ זכרון מאיר מיסודו של הגר"ש ואזנר זצ"ל), והגר"י פיישר שליט"א (מטעם בד"ץ העדה החרדית), היתה לחקור ולברר השמועות הקשות שיצאו כנגד מנהיג שובו בנים בקלא דלא פסיק במשך כמה שנים (בעיקר לגבי איסורי עריות, אך גם לגבי גילויי פנים בתורה שלא כהלכה ודברי אפיקורסות שפורסמו ע"י גדולי תלמידיו וחסידיו בכתב ובע"פ להציע היתרים לאיסורים חמורים אלו באופנים שונים ומשונים).

[וכלשון חברי בד"ץ העדה"ח במכתבם מיום ד' שבט תשע"ט למינוי הגר"י פיישר שליט"א: "אחרי שזה ימים רבים שיש שמועה וקלא דלא פסיק על ק' שובו בנים ומנהיגם בדברים שצריכים בירור ועדות בפניו כד"ת וכו", ולשון מכתב ההזמנה למנהיג זה מיום ג' סיון תשע"ט: "אחרי שבמשך תקופה ארוכה יצאו שמועות ורינונים בקלא דלא פסיק נגד כבודו והגיעו עדויות וראיות המחזקים החשדות באופן המצריך בירור יסודי כד"ת וכו", ולשון פסק הדין מיום כ"ו אייר תש"פ: "לבקשת רבים הוקם בית דין מיוחד לביורר הלעז שיצא על מנהיג קהילת שובו בנים וכו""]

בית דין מיוחד
מטעם בתי הדינים המרכזיים בארה"ק

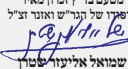
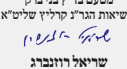
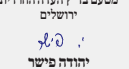
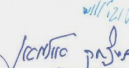



יום חמישי נשא, ג' סיון תשע"ט לפ"ק
בס"ד
לכבוד הרב אליעזר ברלינד הי"ד

אחר שבמשך תקופה ארוכה יצאו שמועות ורינונים בקלא דלא פסיק נגד כבודו והגיעו עדויות וראיות המחזקים החשדות באופן המצריך בירור יסודי כד"ת, והיות נתמנניו מטעם בתי דינים החשובים בישראל לדון ולהורות בפרשייה זו

הננו להזמין את כבודו להופיע בפנינו
ביום חמישי י' סיון תשע"ט
בשעה 11:00 בבוקר
ברחוב רבי יהודה הנשיא 35 בני ברק

מפאת רגישות העניין מתבקש כבודו להגיע בליווי איש אחד בלבד ולהבטיח שהפרטים אודות זמן ומקום הדיון לא יתודעו לאי מי מטעמו. במצב בו יוספרו תנאים אלו ועל אחר"כ באם ייווצרו התקלות ויתעררו הפרעות למהלך הדיון נאלץ לפעול כפי ההלכות המתאימות למקרים כגון דא.

יהיה רצון שלא תצא תקלה מתחת ידינו והאמת והשלום אהבו.
ובאמת"ה

<p>מטעם בד"ץ זכרון מאיר מיסודו של הגר"ש ואזנר זצ"ל </p> <p>מטעם בד"ץ בני ברק בנשיאות הגר"י קרליץ שליט"א </p> <p>מטעם בד"ץ העדה החרדית ירושלים </p>	<p>שמואל אליעזר שטרן חבר בד"ץ זכרון מאיר ונאב"ד שיערי הוראה</p> <p>שייאל רוזנברג ראב"ד בד"ץ ביב ונאב"ד בד"ץ הישר הטוב</p> <p>יודות פיישר חבר בד"ץ העדה</p>	<p>נאם  נאם  נאם  נאם </p>
---	--	--

אנו חברי הבד"ץ התחת"מ סומכים ידינו על הגאונים החשובים הנ"ל להיכנס בעובי הקורה ולהוציא דין אמת לאמתו בפרשייה זו

יצחק טובי' ווייס
משה שטרנבוך
חיים מאיר הלוי ואונר
יהודה סילמן

מנחם מנדל לובין
שבח צבי רוזנבלט
יוסף בנימין הלוי ואונר

מנחם מענדל הכהן שפרון
נפתלי נוסבוים
בר"כ הישר הטוב

נ.ב. ליציאת קשר וביורר פרטים ביום הדיון: 0527115345
טל. 03-3728414

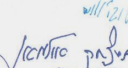


BETH DIN TZEDEK
OF THE ORTHODOX
JEWISH COMMUNITY
26 \A STRAUSS ST.
JERUSALEM
פאקס 02-6221317 טל. 02-6236550
P.O.B 5006 ת.ד.


בית דין צדק
לכל מקהלות האשכנזים
שע"י "העדה החרדית"
פעיה"ק ירושלים תוכב"א
רח' שטראוס 26/A
ת.ד. 5006

יום חמישי בא, ד' שבט תשע"ט לפ"ק

אחרי שזה ימים רבים שיש שמועה וקלא דלא פסיק על ק' שובו בנים ומנהיגם בדברים שצריכים בירור ועדות בפניו כד"ת, ובהיות ורוצים להושיב ב"ד מיוחד לשמוע עדות ולדון בענין, הננו ממנים מטעם הביד"צ הח"מ את הגאון הגדול רבי יהודה פיישר שליט"א חבר הביד"צ שישב בב"ד המיוחד הנ"ל יחד עם הרבנים הדיינים שליט"א שיבחרו לכך.

וה' ינחנו במעגלי צדק שלא תצא תקלה ומכשול מתחת"י, והכל על מקומו יבא בשלו'.
וח"ש הביד"צ דפניה"ק יום הנ"ל

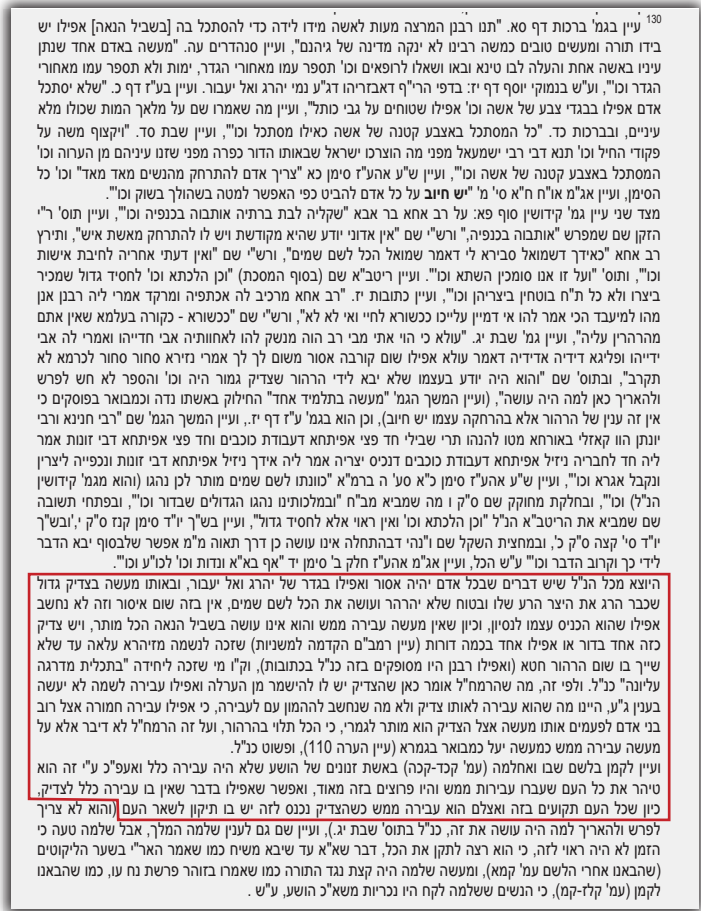
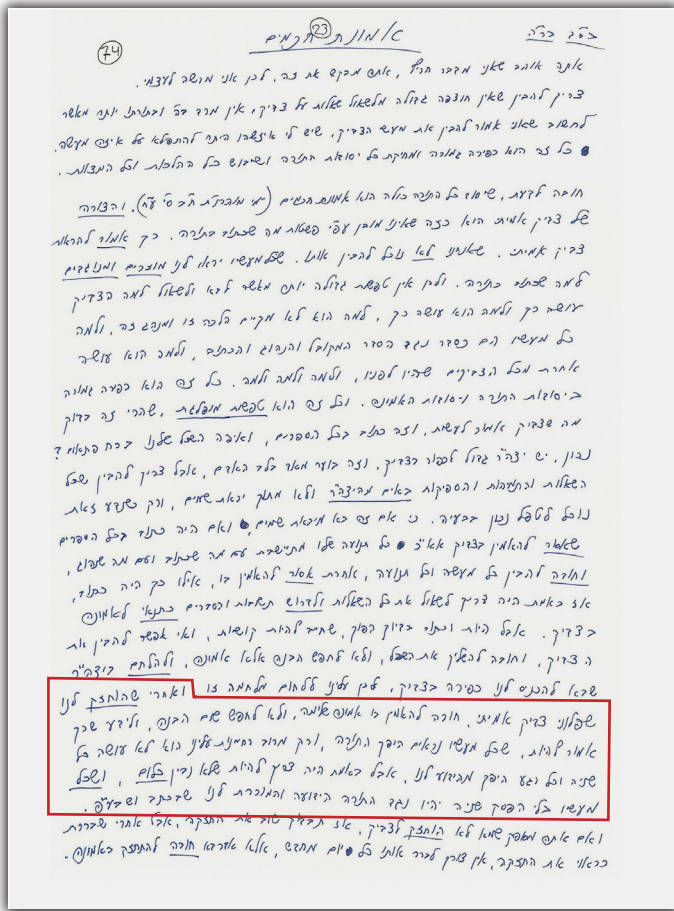
נאם 
נאם 
נאם 
נאם 



"קלא דלא פסיק על ק[הילת] שובו בנים ומנהיגם",
מכתב המינוי מטעם בד"ץ העדה החרדית

לגבי הקול על איסורי עריות, המדובר הוא הן לגבי אביזריהו דג"ע (בדרגות חומרה שונות וכדלהלן), והן לגבי ג"ע ממש.

כמו"כ בפרסומים הנ"ל להצדקת המעשים, ישנה התייחסות הן לעניין היתר עבירות באופן כללי, הן לעניין אביזריהו דג"ע והן לעניין ג"ע ממש.



"שכל מעשיו בלי הפסק שניה יהיו נגד התורה הידועה והמוכרת לנו שבכתב ושבע"פ", מתוך מכתב בכתב ידו של יהודה אשר גולדבלום, חתנו של מנהיג שובו בניים ומחבר ספר אמונת חכמים כהלכתה

"אשת זנונים... כיון שכל העם תקועים בזה ואצלם הוא עבירה, הצידיק נכנס לזה יש בו תיקון לשאר העם", מתוך ספר הכתב מבין האילנות

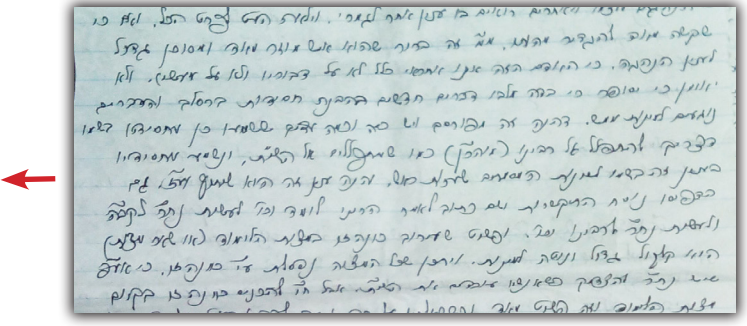
[ב]

"חזקת הכשרות" של מנהיג שובו בניים

"חזקת הכשרות" של מנהיג זה, ככל שהיתה, התערערה זה מזמן בריש גלי, הן באופן כללי (הדוגמאות על כך להלן הינן מן המפורסמות לכל, מלבד אלו ידועים לעוסקים בדבר פרצות ותקלות חמורות נוספות בענייני גיטין, קידושין, גרות, טומאת כהנים, והוראות היפך ההלכה בעניינים חמורים אחרים), והן בנוגע לענייני עריות.

באופן כללי: לאחר שהפר בפרהסיא כמה מהתחייבויותיו (בחתמת ידו וחתימת ב' עדים ובקנין סודר) לבד"ץ העדה"ח (בי"ח כסלו שנת תשנ"ב), אחת מהן והחמורה מביניהן בנוגע לזהירות מכאן ולהבא "שלא לתת מקום לתלמידיו ולמקורביו לטעות בעניין אחדות הבורא יתברך שמו" (בעיקר בקביעת "נוסח התקשרות" המייחד כל עבודת התורה והתפילה וקיום המצוות של כל היום לעשיית נחת רוח לקב"ה ולצדיק" בחדא מחתא) (מנהג שלא נשמע כמוהו מעולם אף לא בחוגי החסידיים הקיצוניים ביותר) כאילו היה הצדיק "נעדר" כבורא רח"ל, ובשאר דרשותיו על כך ש"הצדיק הוא הקב"ה ככבודו ובעצמו שהתלבש בגוף גשמי", "הצדיק ברא את העולם" וכדומה בלשונות אלו ע"ל, ובהנחייתו "להתפלל לצדיק" (וכו').

ואם כי שקשה מאד להגדיר מהותו, מ"מ זה ברור שהוא איש מזור מאד ומסוכן גדול לעיני הנהגה. כי האדם הזה אינו אחראי כלל, לא על דבוריו ולא על מעשיו. ולא יאומן כי יסופר, כי בדה מלבו דברים חדשים בהבנת חסידות ברסלב, והדברים נוגעים למינות ממש. דהנה זה מפורסם, ויש כמה וכמה עדים ששמעו כן מחסידיו בשמו, דצריך להתפלל אל רבינו (מוהר"ו) כמו שמתפללים אל השי"ת. ונשמע מחסידיו בענין זה בשמו לשונות המסמרים שערות ראש. והנה ענין זה הוא שיתוף וע"ז. גם הדפיסו נוסח התקשרות, ושם כתבו לאמר: הריני לומד וכו' לעשות נח"ר לקב"ה ולעשות נח"ר לרבינו וכו'. ופשוט שעירוב כונה זו במצות הלימוד (או שאר מצות) הוא קלקול גדול ונוטה למינות, ויתכן שכל המצוה נפסלת ע"י כוונה זו. כי אע"פ שיש נח"ר להצדיק כשאנשיו עובדים את השי"ת, אבל ח"ו להכניס כוונה זו בקיום מצות הלימוד, וזה פשוט מאד.



"שיתוף ועבודה זרה, מינות וכפירה", מכתב הגה"ח ר' משה קרמר שליט"א משנת תשנ"ב על שיבושיו של מנהיג שובו בנים שכבר נודעו אז לרבים

עשו להם רב: לחסידי הרב ברלנד יש אלוהים בשר ודם

שנה לאחר שחרורו מהכלא, הרב אליעזר ברלנד שוב ממלא אולמות ועומד בגאון בראש קהילת מעריצים אדוקה. "הארץ" ליווה במשך שבועות את האנשים סביב הרב שהורשע במעשים מגונים, ועדיין מאוחדים באמונה שהוא "הקב"ה בכבודו ובעצמו שיורד בדמות אדם"

כתבה בעיתון הארץ, "מאוחדים באמונה שהוא הקב"ה בכבודו ובעצמו"

וכמו"כ ידועים ומפורסמים הוראותיו באופן קבוע למעשים שיש בהם סיכון חיים שגבו נפשות ל"ע" (הסתגנות לקברי צדיקים בשטחי מחבלים, נהיגה בכבישים במהירות פרועה ביותר וכו').



בענייני עריות: גם לפני שיצא הקול על ג"ע ממש ועל מעשי תועבה חמורים ביותר, היה מפורסם ברבים מנהגו לעטוף נשים בטליתו ולנשקם. אחד מגדולי חסידיו ומקורביו ומגדולי העסקנים בקהילתו (שלקראת הבחירות למועצת עיריית ירושלים בחשון תשע"ט אף הוצע על ידו וע"י גדולי תלמידיו לשמש כנציג הקהילה בעירייה) הודדה בפומבי על גבי עיתון רב תפוצה הן על מנהג רבו לנשק נשים והן על פרסומו של מנהג זה ברבים (לשון המרואיין בכתבה, עיתון "מקור ראשון", ט"ז באב תשע"ו: **"כולם יודעים** שהוא מניח טלית לנשים על הראש ומנשק, והייתה עליו בגלל זה מחלוקת בציבור החרדי. אבל כל מי שמכיר אותו יודע שאין בזה שמץ של תאוה, אלא רק השפעת שפע של צדיק", ובהמשך שם עדויות נוספות על כך מפי חסידיו). וכמו"כ התפרסמו ברבים סרטוני וידיאו המתעדים מעשים דומים של המנהיג הנ"ל עם נשים (ליטוף הלחי והצוואר, החזקת כף היד במשך זמן), והקלטות בהן נשמעים אשתו ובנו המאשימים אותו בפריצות בענייני עריות.

מהויות שלך, ורב נהג לנשק נשים מתוך מקום אבהי, כהלך מבוכתו?

ברור, גם לאשתי הוא נישק את היד כשהיא הייתה שבויה ורצוצה. כולם יודעים שהוא מניח טלית לנשים על הראש ומנשק, והייתה עליו בגלל זה מחלוקת בציבור החרדי. אבל כל מי שמכיר אותו יודע שאין בזה שמץ של שמץ של תאוה, אלא רק השפעת שפע של צדיק".

או למה אתם לא מצוינים קו דגנה בזה? למה אתם לא מונעים שהיבטים נעשו ללא הקשר מיני?

כ"א אנשים לא מסוגלים להבין את העומק. זה לא טוב לך והגנה של המשפט וגם לא לציבור החרדי. חרוץ מזה, ספציפית לגבי הנשים שנתלוננו, אנתו יודעים שאצלן לא היו רברים מעולם. מודבר בגישה שיצאו בטיקת דלת מהקהילה, והיום הן מבקשות להכפיש אתנו".



הקלטות אשתו ובנו של מנהיג שובו בניים מתפרסמות בכלי התקשורת

הקול שיצא ועורר סערה רבתי ובאופן המוסיף והולך עד עצם היום הזה ושביגינו הוקם ביה"ד המיוחד, הוא על ג"ע ממש ועל מעשי תועבה חמורים ביותר בסגנון המפורט במכתבו של הגר"ש רוזנברג שליט"א לגר"נ בן שמעון שליט"א שפורסם ברבים (משא"כ פרסום מנהיגו לנשק וכו' שלמרבה הצער עדיין לא גרם להתקוממות ציבורית רחבה נגדו).

[ג]

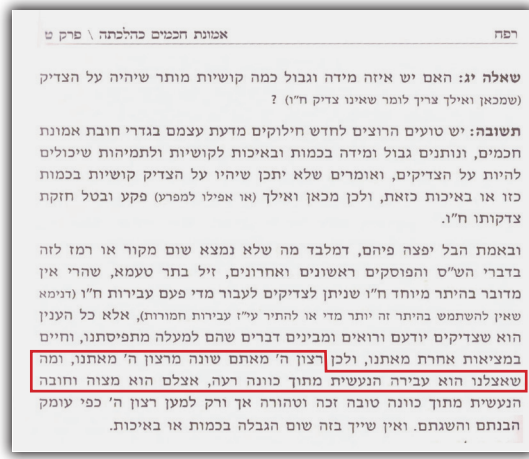
ראיות ואומדנות לנכונות השמועות הקשות

גם טרם התברר הקול האמור בבי"ד מיוחד זה, היו כמה וכמה ראיות ואומדנות חזקות לנכונות השמועות הקשות על ג"ע ממש ועל מעשי תועבה חמורים ביותר (מלבד עצם התגברות והתעצמות הקול מיום ליום ע"י כמה וכמה מחסידי ומקורביו לשעבר, אנשים ונשים שאינם בגדר שונאים כלל, שעזבוהו ופרסמו מעשיו אלו ליחידים ולרבים, למרות שכמה מהם הותקפו בגין כך ע"י חסידי במכות שיש בהם כדי להמית והושמצו בכל חוצות קריה וכו', ללא שניתן יהיה להציע שום טעם הגיוני המניח את הדעת על מה ולמה יסתכנו בנפשם ויפקירו שמם וכבודם עבור כך אלמלי היה אמת נכון הדבר), ומהן:

- א. בריחתו הפתאומית של המנהיג הנ"ל לחו"ל למסע נדודים מיבשת ליבשת וממדינה ולמדינה, מיד כשנדע לו שהוגשו נגדו תלונות במשטרה על מעשים מגונים ושדווח למשטרה על מעשה ג"ע ממש, בריחה שהתפרשה על פני תקופה של למעלה משלוש שנים והסתיימה עם הסגרתו ע"י הארגון הבינלאומי לשיטור פלילי.
- ב. העזיבה של גרעין תלמידים ותיק שלאורך עשרות שנים של תהפוכות וטלטלות שונות ומשונות שעברו על רבם ועל קהילתם נותרו נאמנים ומסורים ללא סייג, אך עם פרוץ השמועות הקשות ולאחר שביררו את הדברים קמו ונטשו על אף הקושי הנפשי והרוחני העצום והמחיר החברתי הכבד.
- ג. הודאתו והרשעתו בדיניהם, וכמו"כ הודאתו ברבים בכלי התקשורת, לפחות על חלק מהמעשים החמורים ביותר (וכפי המוכח מחומרי החקירה, גם הודאות, באופן חלקי או מלא, על ג"ע ממש).
- ד. חיבור והפצת ספרים וקונטרסים, שיחות ומכתבים, ע"י חתנו וגדולי תלמידיו הקובעים שמותר לצדיק לעבור או להורות על עבירות חמורות אלו ללא כל הגבלה בכמות או באיכות.



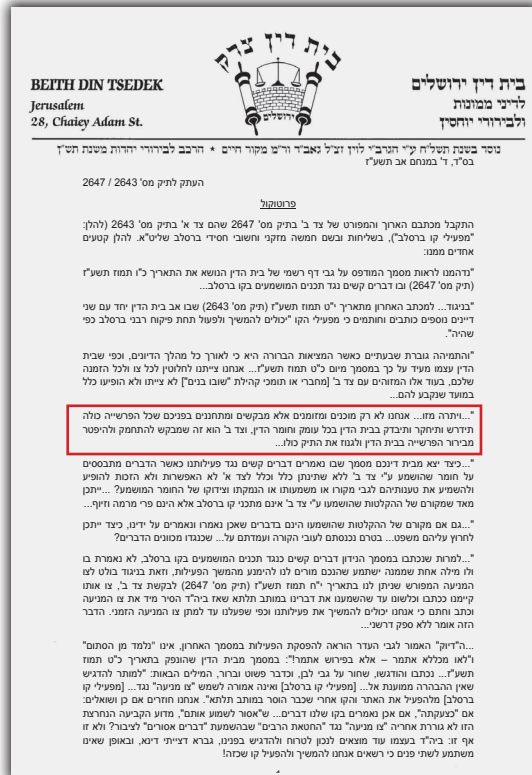
מנהיג שובו בניים בראיון טלוויזיוני מסביר את מעשיו החמורים בנשים



הקלטת מנהיג שובו בניים המודה בקולו על ג"ע ממש מתפרסמת במהדורה המרכזית בכלי התקשורת

"מה שאצלנו הוא עבירה, אצלם הוא מצווה", חתנו של מנהיג שובו בניים בספרו אמונת חכמים כהלכתה

- ה. הקלטה בה נשמע המנהיג הנ"ל עצמו מודה בקולו על ג"ע ממש.
- ו. למרות שכמה ממעבירי הקול התראינו בתקשורת והאשימו את המנהיג הנ"ל בג"ע ממש, לא נקטו כנגדם המנהיג הנ"ל ואנשיו בשום צעד של תביעה בערכאות על הוצאת דיבה, למרות שעשו כך כמה וכמה פעמים לגבי פעילויות אחרות שעשו אותם אנשים נגד המנהיג הנ"ל.
- ז. למרות שרבים ודיינים מחסידות ברסלב הושיבו בי"ד ע"כ ופרסמו רבים דין וקול קורא כי המנהיג הנ"ל חוטא ומחטיא בחמורות שבחמורות ופרטו בכתבם כי המדובר הוא ב"עבירות שחייבים עליהם מיתת בי"ד" ממש, לא העזו הוא או אנשיו לתבעם על כך לא בערכאות, כדרכם, ואף לא בדין תורה, למרות שכאמור עשו כך כו"כ פעמים (וכמוכן שסיבת ההימנעות מתביעה זו הוא החשש מביורו הפרשייה בביהמ"ש או להבדיל בביה"ד, ולהעיר שכשפנו בהודונויות אחרות, פעם אחת לדין חשבו ופעם אחרת לבי"ד חשוב, בעניין זה, הדגישו כי אינם מעוניינים שהעניין עצמו יבדק וייחקר ורק מבקשים שיתילו צו מניעה נגד דיבור לה"ר על מנהיגם ותו לא,



מפעילי קו ברסלב מבקשים "שכל הפרשייה כולה תיחדש ותיחקר ותיבדק בבית הדין בכל עומק וחומר הדין", מאידך: מקהילת שובו בניים מבקשים "לסגור את התיק ולא לברר את הטענות והמענות", מסמך מבית דין צדק ירושלים בראשות הגרא"ד לוינ' זצ"ל

וכאשר פעילי המערכה נגד מנהיג זה הודיעו לביה"ד כי הם "מבקשים ומתחננים שכל הפרשייה כולה תידרש ותיחקר ותיבדק בבית הדין בכל עומק וחומר הדין", מיהרו חסידיו לבקש "לסגור את התיק ולא לברר את הטענות והמענות".

ח. השינויים הקיצוניים והסתירות הרבות ב"טיעוני ההכחשה" על האשמות קשות אלו (בניגוד ל"טיעוני ההצדקה" הנ"ל בסעיף ד', מלבד עצם הסתירה הגלויה שבין שני סוגי הטיעונים) שפורסמו ברבים על ידי המנהיג הנ"ל ואנשיו לאורך השנים ("עבריינים שרצו לנקום ברב עקב סכסוך כספי שכרו נשים שיתלוננו על הרב", "הרב עצמו שילם לנשים שיתלוננו עליו כדי לקבל על עצמו בזיונות", "בעל כושר חקיינות פלוני המונע מרגשי קנאה חיקה את קולו של הרב ושכנע טלפונית נשים שיתלוננו נגד הרב מתוך רצון להדיחו וליטול את מקומו בהנהגת קהילת שובו בניים", "מדובר בנשים הידועות כנוטלות באופן קבוע סמי הזייה", "העד הינו חולה נפש ומדובר בהזייה", "העד סחט את הרב באיומים ומדובר בעלילה", "זוהי קנוניה של משטרת ישראל והשב"כ כדי לעצור את פעילותו של גדול המחזירים בתשובה בדורנו", וכנהג וכהנה).



שתיים מתוך שלל הגירסאות של מנהיג שובו בניים לאישומים נגדו

[ד]

דין קבלת עדויות שלא בפני בעל דין בנידון דנן

(גברא אלמא ואפרושי מאיסורא)

תיכף להקמת ביה"ד המיוחד ולאחר עיון מעמיק בסוגיה דנן החליטו הדיינים לקבל העדויות שלא בפני בעל הדין (שבענייני עריות תוארו ההלכתי המדויק הינו "הנטען" או "הנחשד"). היסוד ההלכתי המוצק להחלטה זו הינו:

א. מדין גברא אלמא, וכמו שפסק הרמ"א בשו"ע חו"מ סי' כ"ח סעי' ט"ו: "אם הבעל דין הוא אלם והעדים יראים להגיד לפניו, מקבלין העדות שלא בפניו ודנין על פיו", ובשו"ת הרדב"ז (חו"מ סי' ב' אלפים שכ"ז): "אם יראים העדים להעיד בפניו, מקבלין עדות שלא בפניו, כיון שנתברר למקבלי העדות שאם יקראו לבעל דין תתעכב קבלת העדות, ולא מיבעיא לדעת האומרים שאם קיבלו העדות שלא בפני בעל דין עושין על פיה, אלא אפי' לדעת האומרים שאין עושין על פיה, הכא מקבלין לכתחילה" (ועיין בשו"ת נודע ביהודה מהדו"ק אבה"ע סי' ע"ב דהיכי דידוע דמשפחת בעל הדין הם אנשי זרוע אלימים "אפשר דמקבלין עדות שלא בפניהם אפילו לכתחילה ומכ"ש בדיעבד שכבר נתקבל העדות"), ובשו"ת רעק"א מהדו"ק סי' צ"ט העלה דלדעת הרשב"א אף בדיני נפשות מקבליים עדות שלא בפני בע"ד במקום אונס וכ"ש בעדות נשים (היינו בעדות על ענייני אישות).

ובנידון דנן הרי המפורסמות אינן צריכות ראייה דאיש זה מוקף מימים ימימה בחסידים אלימים ביותר בצורה חריגה ויוצאת מגדר הרגיל שכבר תקפו והכו הכה ופצוע פעם אחר פעם כל מי שזוהה על ידם כפועל נגדם או נגד רבם וחשודים הם אף על שפיכות דמים (ועל אף שלאחרונה נחלש מאד בטחונם וכוחם אעפ"כ עדיין אימתם מוטלת על הבריות) והוא עצמו נשמע כמה פעמים כשהוא מסיתם לפצוע ואף לרצוח, ועכ"פ דרכם לאיים ולהפחיד ולהשמיע ולהטרוד וכו' באופנים קשים ביותר לכל מי שמבקש לפגוע ולו כחוט השערה בכבוד רבם ועאכ"כ במי שמתכוון לפעול על מנת להוקיעו ממחנה ישראל, וכפי שכמה מהדיינים ורבים מהעדים והעדויות אכן הביעו בפה מלא את חששם הנורא מאלימותם (וראה להלן בפרק ו').

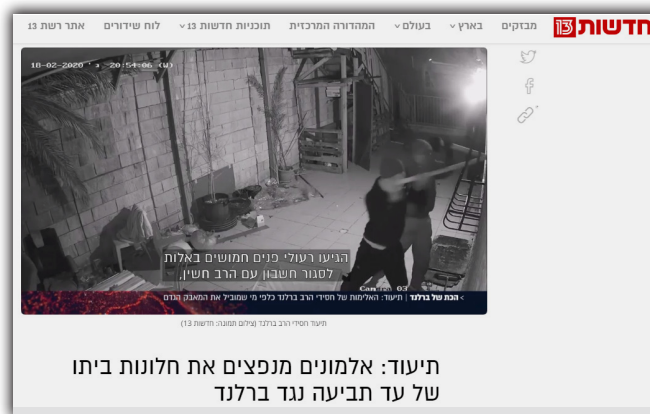


וברור כשמש שבמצב בו היו הוא ואנשיו מודעים לכך שמתארגנת גביית עדויות נגדו לגבי דברים חמורים כאלו והדבר עלול ללא כל ספק להביא בסופו של דבר לפרסום פסק דין שיוורה להתרחק ולהרחיק ממנו ולהבדילו מקהל ישראל הרי ודאי לא היו בוחלים בשום אמצעי על מנת לבטל ולהרוס תכנית שכזו מכל וכל ולא מאפשרים בשום פנים ואופן מצב שבו יוכלו הדיונים להתקיים באופן תקין ובטוח (ורק כאשר נודע להם לאחר מעשה שכבר נגבו ונחקרו עדויות וראיות מספיקות ושמעיקר הדין ניתן לפרסם פסק דין גם ללא הופעתו בפניהם, הרי שמחוסר כל ברירה הסכימו כלפי חוץ לשתף פעולה עם ביה"ד כשתוך כדי כך הם אכן מנסים בכל יכולתם להטעות ולשבש את הליכי הדיונים וגם זאת באמצעות איומים והפחדות במישרין ובעקיפין וכו' וכדלהלן בפרק ר').



הכוח הנדרש כדי להתמודד עם ההתפרעויות

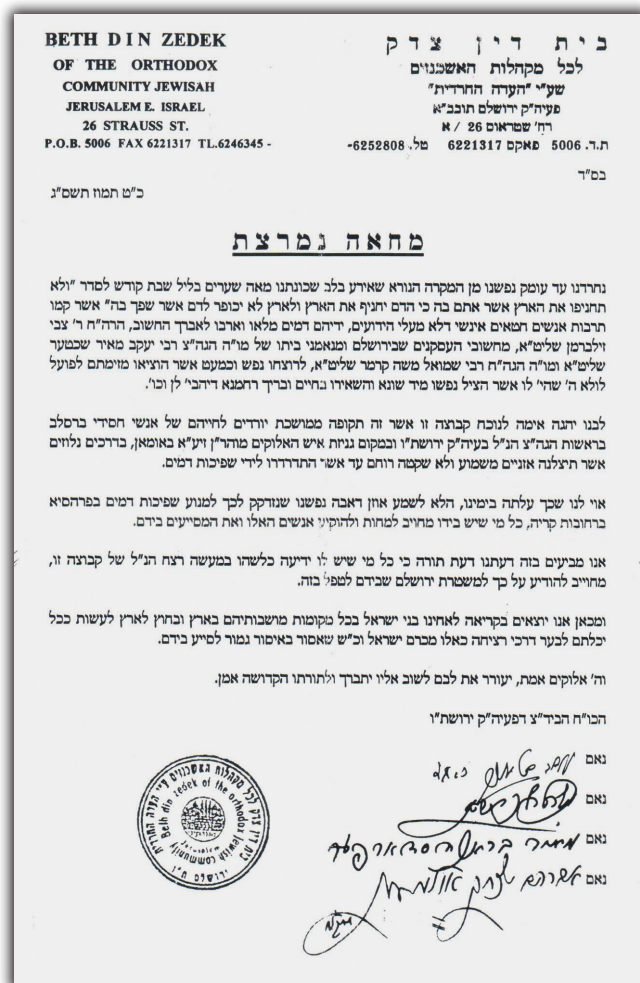
מטילים אימה על חוקרי משטרה



התנכלויות לעדים

[וכבר פורסם מטעם בד"ץ העדה"ח מחאה נמרצת נגד אנשי קהילה זו, במכתב מיום כ"ט תמוז תשס"ג, לאחר שכמעט הפיקו זממם לרצוח את אחד מעסקני חסידות ברסלב, ועלה שמם וזכרונם במכתב זה בתואר "תרבות אנשים חטאים, אינשי דלא מעלי הידועים, ידיהם דמים מלאו וכו', בדרכים גלויים אשר תצילנה אונייים משמוע ולא שקטה רוחם עד

אשר התדרדרו ליד שפיכות דמים" (ובהמשך הדברים נכתב ונחתם ע"י חברי הבד"ץ: "כל מי שיש בידו, מחויב למחות ולהוקיע האנשים האלו ואת המסייעים בידם וכו', ומכאן אנו יוצאים בקריאה לאחינו בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם בארץ ובחוץ לארץ לעשות ככל יכלתם לבער דרכי רציחה כאלו מכרם ישראל, וכש"כ שאסור באיסור גמור לסייע בידם").



ב. והוא העיקר, דנידוד אינו דומה כלל לדיני ממונות שבין שני בעלי דינים, תובע ונתבע, דשם יש לנו לעשות כל טעדיקי לקבל העדות בפני בעל הדין, אלא הוא עניין אפרושי מאיסורא, דהיינו שאם אכן יתברר שאיש זה המנהיג עדה בישראל והמפורסם לאיש צדיק וקדוש ומחולל ניסים וכו' הינו פרוץ בעריות וחוטא ומחטיא את הרבים הרי יש לנו להסיר המסווה מעל פניו ולפרסם טיבו בראש כל חוצות על מנת להסיר המכשול מקהל ישראל, והנה בכגון דא הדבר ברור בדברי הפוסקים ראשונים ואחרונים דאף לכתחילה אין צריך כלל ואין נוהגים כלל לקבל העדות בפני הנטען.

וכמו שכתב המאירי ב"ק דף קי"ב ב': "הסכימו שבענין איסורין מקבלין עדים שלא בפני בעל דין, כגון אם באו עדים והעידו שלא בפניה שנתקדשה לפלוני, או שנטמאו טהרותיו, שזכות הוא לו להפרישו מאיסור", וסיים: "ואפילו היה נראה לדיין שיש שם צד רמאות לא יקל בכך".

ובשו"ת הרשב"ש סי' מ"ו: "הרי אין מקבלים עדות שלא בפני בעל דין כדאמרין בפרק הגזול בתרא, ובעדות אשה מעשים בכל יום שמקבלים, וכן נראה פשוט מכמה מקומות מהמשנה ומהגמרא, ונראה לי שהטעם הוא כי כל ישראל בעלי דין בכל דבר שמסור לערוה, וגם בדבר העוונות דנפיק מיניה חורבא שהרי כמה חללים הפילה ורבים ועצומים עד הארץ הכריעה והשפילה, ופריצי עמנו פריצות פרצו וכו'. וחובה על כל ישראל וכל בתי דינים לגדור פריצות לבל ישוטטו השועלים בחוצות, הלכך הוה להו בעלי דין בדבר בקבלת עדותם". ובהמשך דבריו שם כתב שכן הוא דעת

הרמב"ן (וכ"כ הריטב"א בחידושי קידושין דף כ"ז ב' לגבי גלגול שבועה בסוטה דהכהן פותח מעצמו אע"ג דבעלמא קיימא לן דאין בית דין פותחין לו לגלגל עד דטעין תובע, "דשאני סוטה דהוי איסורא וכל ישראל ערביין זה לזה ומחייבי לאפרושיה מאיסורא ובעלי דבר חשיבי").

ובשו"ת רב"ז ח"א סי' ע': "מעשים בכל יום שמקבלין עדות הקדושין שלא בפני בעל דין, וטעמא דמילתא דכיון דהוי לאפרושי מאיסורא כולי עלמא בעלי הדין נינהו, למה"ד לעדים שבאו ואמרו: הפירות של פלוני ערלה הם, בשר של פלוני אסור הוא, דוודאי אין צריך בפני בעל הדבר", ומביא שם שכן משמע מתשובת הרשב"א וכן נראה מתשובת ריב"ש, וסיים: "וזו אינה צריכה לפנים דלאפרושי מאיסורא מקבלין עדות שלא בפני בע"ד".

ובשו"ת רב"ח סי' ס"ח: "עוד יש כאן צד קולא אחרת מצד הטעם השגור בפי כל חכם לב והמקובל אצלנו מפי סופרים ומפי ספרים וכו' דבעניני איסור אישות לא שייך לומר קבלת עדות שלא בפני בע"ד שהבי"ד עצמם הם בעלי הדין וכו', ובין להחמיר בין להקל איתמרא דזיל בתר טעמא".

ובשו"ת נודע ביהודה אבה"ע סי' ע"ב: "ודאי דבר איסור מקבלין שלא בפני הבע"ד", וכן העלה בשו"ת רעק"א מהדו"ק סי' צ"ד.

ובכף החיים יו"ד סי' א' אות רמ"ב: "כיון שעד אחד נאמן באיסורין ולהעביר השוחט מידי דאיסור הוי וכדין איסור דיינינן ליה לא בעינן שיעיד העד לפני בעל דבר אלא יכולין לקבל עדות שלא בפניו ומעבירין אותו", ועיי"ש שהביא מספר חקרי לב יו"ד סי' קצ"ז שכתב ע"כ: "שכן דעת כל הראשונים והאחרונים".

אמנם ברור ופשוט שבמצב כזה בו העדויות מתקבלות שלא בפני הנטען – מוטל על הדיינים להעמיק חקור ולהתבונן הדק היטב בשימת לב מיוחדת בתוכן העדויות, עקיבותן, מבנן וסגנונן, צורת אמירתן והבעת הרגשות השונות במהלכן, והתאמת הדברים הן לנתוני המציאות והן לתכונות נפש האדם, וכמו כן להשוות ולהצליב פרטי העדויות הרבות והשונות, ככל שישנן כאלו, אלו מול אלו.

ואכן, כאשר העדויות עומדות בכל המבחנים הללו, ובלב הדיינים, הוותיקים והמנוסים מימים ימימה בשמיעת עדויות וחקר האמת, נוצרת התרשמות מעמיקה של "ניכרים דברי אמת" וכפי שאכן היה בנידו"ד באופן מוחלט וכדלהלן, הרי שבמקרים בהם ההלכה הינה כי מקבלים עדות שלא בפני הנטען – ניתן בהחלט לחתוך את הדין על סמך עדויות אלו שמצד עצמן לא הוכחשו כלל משום מובן ובחינה (וראה בשו"ת שארית יוסף סימן נ"ג גם לגבי תביעה ממונית: "אף כי העד העיד שלא בפניהם והוה עדות שלא בפניו שאינו עדות אפילו בדיעבד למקצת חכמים (והיינו היכן שלא מדובר בגברא אלמא או אפרושי מאיסורא וכו') מכל מקום ניכרים דברי אמת", וידועים דברי שו"ת מהרי"ט ח"ב סי' א' לגבי תוקף הכלל דניכרים דברי אמת ואכמ"ל).

[ה]

כמות ותוכן וטיב העדויות שהגיעו לביה"ד

בפני ביה"ד הגיעו כעשרים עדויות, ומהן:

- א. עד טומאה שהעיד בפרוטרוט על מעשה ניאוף גמור של המנהיג הנ"ל עם אשת איש מנשות קהילתו, וכגדר עדות דנהרגין על פיה בסנהדרין (מלבד עדותו על מעשים נוספים שלגביהן היה גם הוא, מלבד עדים רבים אחרים, בגדר עד הודאה, עד כיעור ועד יחוד וכדלהלן).
- ב. עידי הודאה, הן להודאת הנטען והן להודאת האשה הנ"ל ואשה נוספת על מעשי ניאוף רבים (עשרות פעמים) עם המנהיג הנ"ל.
- ג. עידי כיעור, הן על חו"נ ובעיקר על מעשי כיעור ותועבה נוראים שביצע המנהיג הנ"ל בנשים.
- ד. עידי יחוד, הן עם פנויות והן עם נשואות.
- ה. עדויות לגבי פרטים רבים ושונים הנוגעים לאופן השתלשלות המאורעות כפי שסופרו ע"י כמה מהעדים הנ"ל.

בנוסף הובאו בפני הדיינים הקלטות (שהוקלטו ע"י כמה מעידי ההודאה ושימשו כראיה ותמיכה נוספת לעדותם) בהן נשמעת האשת איש הנ"ל ואשת איש נוספת כשהן מספרות על מעשי ניאוף גמורים שעשה עמהן המנהיג הנ"ל, וקלטות, מהן קלטת וידיאו, בהן נשמע בנו של המנהיג הנ"ל מספר בפרוטרוט על מעשי כיעור ותיעוב נוראים של אביו (ומהן אף כאלו שהגיעו לידיעתו ע"י אחד ממייצגי המנהיג הנ"ל בביה"ד).

כל פרטי עדויות כל העדים כולם, אע"פ שמדובר במאות פרטים ופרטי פרטים (מהם הנוגעים לגוף העדות ומהם שוליים ופרטי רקע) שהרבה מהם קשורים ושייכים זה לזה, ומהם שמעידים להדיא זה על זה ממש, לא די שאינם סותרים עצמם מיניה וביה ולא סותרים זה את זה כלל וכלל, אלא שהרבה מהם תומכים זה בזה ומאשרים זה את זה.

ובאותה מידה, כל העדויות כולן תואמים לחלוטין את המציאות המתאשרת מידיעות שמחוץ לעדויות (ולגבי כמה מהן: תוכן התלונות שהוגשו ע"י למשטרה לפני שנים רבות וכדו'), הן לגבי התאריכים והזמנים, הן לגבי תיאורי המקומות, הן לגבי מצבים שונים, והן לגבי תכונות נפש האדם בכלל ואופי התנהגות המעורבים בדבר במיוחד.

[וידוע לכל יושבי על מדין שככל שעד שקר מאריך דבריו יותר כן יקשה עליו לקיים שקריו, וכלשון הרא"ש (כלל ק"ז סימן ו'): "השקר צריך קיצור, כי אין לו מעמד רגליים, ואם היה גדול וארוך, בקל יפול". ובנידו"ד נשמעו כעשרים עדויות ובאריכות דברים וכמה מהם השמיעו דבריהם במשך שעות רבות, ואעפ"כ לא נמצא באף אחד מהם שום נפתל ועיקש].

ובאופן כללי, העדויות עומדות לחלוטין בכל המבחנים הכי נוקבים וממצים לבדיקת אותות וסימני האמת מכל המובנים והבחינות הנ"ל (וכפי שמתרשם כל מי שבוחן את הפרוטוקולים ועאכ"כ השומע את ההקלטות המתעדות במלואן את הליך גביית העדויות. חומרים אלו כמובן לא מועמדים לרשות הציבור הרחב אך ניתנים לסקירה ושמיעה לכל דין מבקש אמת, וכאן המקום לציין את הבעת התרשמותו של הדיין המפורסם הגאון רבי מנחם מנדל הכהן שפרן שליט"א [שצירף את חתימתו לפסק הדין בין שאר גאוני הדור ואבות בתי הדין שליט"א] שלאחר שעבר במשך שעות ארוכות בעיון רב על כל הפרוטוקולים התבטא כהאי לישנא: "האמת צועקת").

[ו]

תחבולות שקרים וזיופים מול עדויות וראיות אמת

לאחר שנגבו העדויות הנ"ל נתאזרו דייני ביה"ד בעוז ובגבורה והחליטו לפנים משורת הדין להזמין המנהיג הנ"ל להופיע בביה"ד ולהשמיע טענותיו.

בשלב זה החלו אנשיו לשגר איומים קשים לדיינים ולבני משפחותיהם ומקורביהם ולהטרידם ללא הרף באופנים שונים (ועד כדי כך שאחד הדיינים הודיע כי הוא פורש עקב כך מביה"ד ונתפרדה החבילה ובמאמץ רב נאות לשוב ולהימנות למצווה רבה זו).

במקביל נודע כי אנשי המנהיג הנ"ל העבירו סכום עתק לאחד מהקרובים לדיינים כדי להשפיע עליו לנצל את קרבתו על מנת להטות את מהלך הדיונים בתחבולות שונות באופן שהדברים לא יגיעו לעולם לידי בירור (בידי העוסקים בדבר הודעות קוליות של מעביר השלמונים המספר על כך בפרוטרוט לחבריו מלבד ראיות ברורות נוספות, ההחלטה לפרסום ההקלטה ושאר הראיות שתקבל בהתאם להתפתחויות. חשוב לציין כי אחר שנודע לדיין המדובר על מעשה חמור ונפשע זה דאג להרחיק ממנו קרוב זה ולא לאפשר לו שום גישה ומעורבות בנעשה ובנשמע בבית הדין).

גם לאחר כמה עיקולי ופשוטי שכללו הסכמה לבקשתם לפרסם מכתב מטעם ביה"ד (ביום כ"א סיון תשע"ט) להפסיק ההשמצות וכו', סרב המנהיג הנ"ל להופיע בעצמו בביה"ד וביקש לשלוח במקומו מיופה כוח וטוענים, וגם לאחר שהדיינים ניאותו לבקשה זו ניסו אלו בכל כוחם לשבש את התנהלות הדיונים ולמנוע את הופעתם של העדים והמתלוננות ומייצגיהם ע"י הערמת קשיים והצבת "תנאים" שונים ומשונים, ורק לאחר שהבינו אל נכון כי התאמצותם לסכל את פעילות ביה"ד תהיה בעוכרם – נאלצו מחוסר כל ברירה אחרת לאפשר גביית עדויות בפניהם.

העדות הראשונה שנגבתה בפניהם היתה עדותו של עד הטומאה הנ"ל כאשר עדותו כוללת גם עדות על מעשה ניאוף גמור, גם עדות על אביזרייהו דג"ע עם נשים אחרות, גם עדות על מעשי כיעור ותועבה נוראים עם אשתו (בסגנון המתואר במכתב הגר"ש רוזנברג שליט"א ואף מעשה נבלה חמור יותר, אך לא ג"ע ממש), גם עדות על הודאתו והודאתה גם על המעשה שראה בעיניו

וגם על מקרים דומים נוספים, וגם עדות על יחסם המסנגר של גדולי תלמידיו וחסידיהם למעשה הניאוף בהסברים "קבליים" ו"הלכתיים" שונים.

למרות שתוכן העדות בכללותה, ובראש ובראשונה עדותו על מעשה הניאוף הגמור, היה ידוע היטב למייצגי המנהיג הנ"ל מזה שנים רבות (הן באמצעות קריאת תוכן תלונת העד על כך במשטרה בשנת תשע"ג, והן באמצעות קריאת תוכן תביעתו על כך בתביעה אזרחית משנת תשע"ז, הן באמצעות שמיעת דבריו על כך בתקשורת גם בשנת תשע"ג וגם בשנת תשע"ז, וכמובן גם מצד פרסומה בפי כל) – בחרו לבלי להשמיע טענותיהם לעדות זו במושב בו נשמעה אלא פטרו את הדין ב"אמירה סתמית שזה לא נכון מול עדות סדורה" (כלשון הדיינים המובא בפרוטוקול) ודחו את השמעת טענותיהם למושבים הבאים (כפי שהתברר לאחר מכן הרי שהדבר נעשה מתוך כוונה להתיש את הדיינים ולמשוך לאין קץ את דיוני ביה"ד (ובהתאם לדבריהם המצוטטים בפרוטוקול "הדיינים לא יהיו קצרים אלא ארוכים") ובמקביל להיערך להבאת עדויות שקר ויצירת ראיות מזויפות בניסיון להפרכת העדות, כמו כן: במהלך התקופה שבין המושב השני לשלישי, מושבים שנערכו בפניהם, תקפו במכות רצח את אחד ממייצגי העדים מתוך תקווה להפחידו מלשוב ולהופיע בביה"ד).



"עדות סדורה ומולה אמירה סתמית", מתוך פרוטוקול בית הדין המיוחד

ואמנם, משמיעת טענות מייצגי המנהיג הנ"ל לעדות זו במהלך המושב הבא ולאחר מכן בכל המשך פגישותיהם עם מזכיר ביה"ד ועם הדיינים (כאשר הצליחו באמצעות תירוצים שונים להצדיק את השמעת או הצגת הדברים שלא בפני העדים ומייצגיהם), התברר בעליל כי לא די שהחליפו גרסאותיהם פעם אחר פעם כששום גירסה לא מצליחה בשום פנים ואופן להפריך ולהזים את העדות כהוא-זה, עוד הוסיפו חטא על פשע:

א. לשקר במצח נחושה גם במילתא דעבידא לאיגלווי ושאכן הוכח לבסוף בבירור גמור ע"י בדיקת כמה מהדיינים בכבודם ובעצמם (אפשרות ראיית המעשה דרך חרכי התריס בדירה המדוברת בדיוק כפי שתיאר העד בעדותו).

ב. להביא סוללת עידי שקר וביניהם אדם המפורסם למו"ץ ששקריו הוכחו ללא כל ספק ע"י תיעוד וידאו שבבדיקת מומחה חיצוני שמונה לכך מטעם ביה"ד נמצא אותנטי לחלוטין מכל הבחינות (ואדרבה, הוכח משם שהעד הנ"ל סיפר לפני שנים לאותו עד שקר כל פרטי העדות באותו סגנון ממש שהעיד עדותו פעמיים בביה"ד) ["טענתם" בענין זה כאילו הצליחו להערים על המומחה וכו' הינם דברי שקר וכזב גמורים המנצלים את העדר ההבנה הבסיסית של בן שיחם הן לגבי נתוני המציאות והן לגבי המושגים המדעיים והטכניים והמקצועיים הקשורים לנושא, וכפי שהדברים ייחשפו בפרסום בפ"ע אי"ה].

ההקלטה, אינה מותירה כל ספק בדבר רציפות תוכן ההקלטה וניתן לקבוע שמדובר בתיעוד אותנטי ורציף.

- גם במבחן ההתאמה לשמע ההקלטה (ה'ליפסינג') התיעוד נמצא אותנטי!

מכל האמור לעיל, אין מקום להעלות עוד כל טענה לבישול או עריכה לגבי 8 קובצי ההקלטה ואף לא לעניין התערבות בפיצולם. מדובר ברצף תיעוד אחד ורציף שצולם מתחילתו ועד סופו. תיעוד שהתחיל בזמן מצלמה 14:20:18 והסתיים בזמן 15:37:46.

תיעוד שהתחיל 19 שניות לפני הגעתו של אותו רב והסתיים רק לאחר שעזב את המקום, לווה ע"י אדם נוסף (ככל הנראה זה שצילם) ואף המשיך עד חזרתו של אותו אדם, לאחר שלוה את הרב לדרכו באותו לובי של חדר מדרגות. רק אז נעצרה ההקלטה.

סוף חוות דעתי.

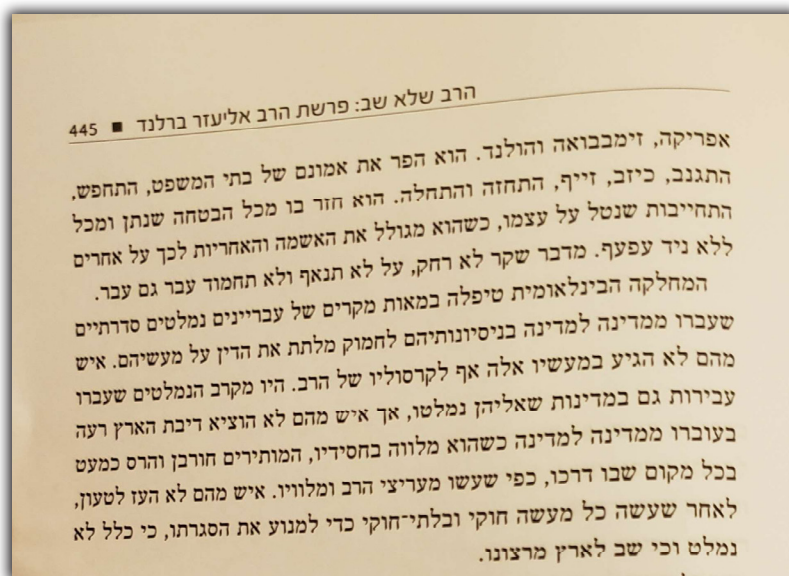
דורון בלינגר
AVIDENCE
 media forensics

B.Tech, LL.B - דורון בלינגר
 מהנדס ומשפטן
 מומחה לכאובת מי"ט, וידאו וסאונד
 לתחום החקירות המשפט הפלילי

סיכום חוות דעת המומחה: מדובר בתיעוד אותנטי ורציף

ג. להציג בפני מזכיר ביה"ד ובפני הדיינים מסמכים שונים (ביניהם כאלו שנועדו להוכיח כביכול שהמנהיג הנ"ל שהה במועד שלגביו נמסרה העדות ביבשת אחרת וכיוצ"ב) שהוכחו בבירור גמור כמזוייפים ושלכסוף הודו הם עצמם שמדובר בזיוף.

והגיעו הדברים לידי כך שכמה מהדיינים התבטאו שלמרות שזה להם עשרות שנים שהם משמשים בקודש כדיינים בישראל ומטבע הדברים הגיעו לפנייהם פעמים רבות דיני תורה קשים ומסובכים שבמהלכם התגלעו הרבה תחבולות שקריות וכפירות והכחשות בין תובעים לנתבעים וכו' – הרי שמימיהם לא נתקלו, לא מיניה ולא מקצתיה, בצורות ואופנים חצופים כאלו של שקר וזיוף.

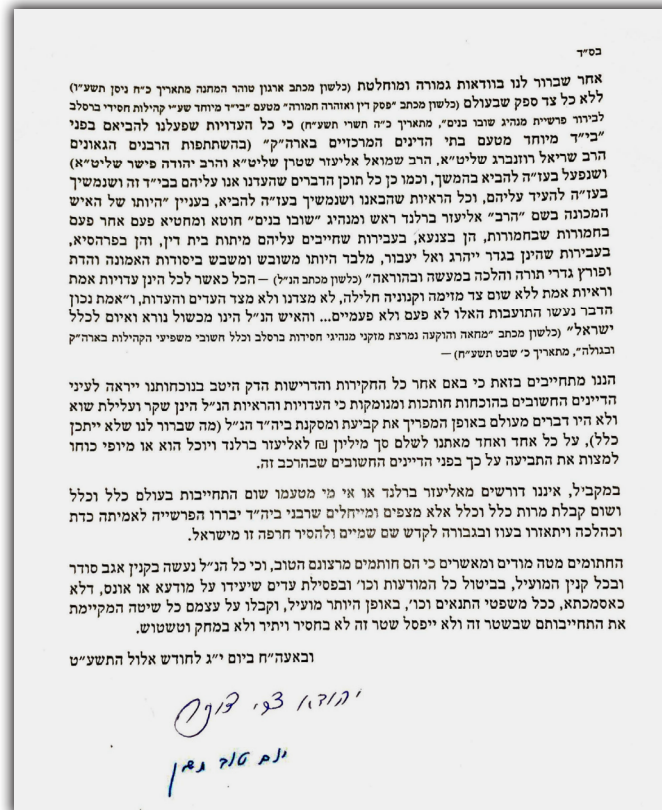


זיוף, רמייה ומתן שוחד "כמכשיר זמין ומתאים להשגת מטרתו", מתוך החלטת בית המשפט להארכת המעצר עד תום ההליכים

ראש המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה בספרו "פושעים ללא גבולות" מתאר את אליעזר ברלנד כגדול התחבולנים הזייפנים והמתחזים שקמו למדינת ישראל

זה לעומת זה, אלו שפעלו להביא לביה"ד את העדים והמתלוננות נגד המנהיג הנ"ל ולהציג את כלל הראיות והטענות נגד המנהיג הנ"ל ומי שבעצמם נמנים בין עידי ההודאה בנידו"ד (עניין שיתבאר בסעיף הבא), התחייבו בחתימת ידם ובקניין סודר באופן היותר מועיל וכו' כי לאחר שבררו להם בוודאות גמורה ומוחלטת כי כל העדויות והראיות אותן השתדלו וישתדלו להביא בפני ביה"ד הינן אמת, הרי שאם יראה לעיני הדיינים כי העדויות והראיות הינן שקר ועלילת דברים ישלמו כל אחד ואחד מהם למנהיג

הנ"ל סך מיליון שקל, כשמיאריך לא בקשו מהמנהיג הנ"ל או אי מי מטעמו שום התחייבות מקבילה. ואכן, כפי שנשמע בפירוש מפי הדיינים, הרי שלאורך כל הדיונים מתחילה ועד סוף ובמהלך כל שיחותיהם של הנ"ל עם הדיינים לא נשמע ולא נראה לא מפייהם ולא מפי כתבם ולא מפי העדים והעדויות שהביאו ולא בראיות ובטענות שהציגו שום שקר ושום תרמית כלל וכלל.



מסמך ההתחייבות של מייצגי העדים והמתלוננות נגד מנהיג שוכו בניס בבית הדין המיוחד

בשלב מסוים, לאחר שהדיינים נוכחו כי מייצגי המנהיג הנ"ל מנסים בכל אמצעי ודרך לסבב בכחש ולהתל בביה"ד בדברי שקר וכזב ומעשי מרמה וזיופים חדשים לבקרים, כשאין כל צד ספק שבעולם שהללו יעשו הכל כאשר לכל כדי להמשיך ולהביא עדי שקר ולזייף ולאיים או לשחד וכיוצא בדרכי ערמה ומרמה כאלו כדי להפוך הקערה על פיה ולהכחיש האמת – החליטו פה אחד שאין כל טעם ותועלת להמשיך את הדיונים או לגבות עדויות נוספות באופן כזה ויש לחתוך הדין על סמך כלל העדויות והראיות שהתקבלו והתבררו עד כה די והותר.

[ז]

תוקף עדותו של עד אחד בנידון דנן (צירוף קלא דלא פסיק, רגליים לדבר, העדר חזקת כשרות)

והנה לגבי תוקף עדותו דעד אחד זה, בנידו"ד דאיכא קלא דלא פסיק וכמה רגליים לדבר, מצינו בשו"ת ב"ח (הישנות) סי' צ"ח דפשיטא ליה דהיכא דאיכא עד כיעור אחד (וק"ו בעד טומאה) בצירוף קלא דלא פסיק מפקנין אפילו מבעל (דעד אחד עדיף טפי מראיות הבעל וחזר דין עד אחד זה המעיד בכיעור בהדי קלא דלא פסיק כעד אחד המעיד שזונתה אחר קינוי וסתירה, עיי"ש, וכ"ה בשו"ת רעק"א מהדו"ק אבה"ע סי' צ"ט דבקלא דלא פסיק ועד אחד בכיעור ומהימן ליה אסורה להר"מ, דהוי כראיית הבעל הכיעור). ועיי" בשו"ת מהרי"ק (שורש ל"ג) דפסל שוחט בעדות עד אחד בלבד בצירוף רגליים לדבר (ובמג"א או"ח סי' נ"ג ס"ק ד' הביא מדברי תשו' ראב"ח ח"ב סי' מ"א לגבי ש"ץ שיוצא עליו שם רע והוא קלא דלא פסיק דאפי' יחיד יכול למחות להעבירו).

ואפי' דבעלמא קיי"ל דא"א להוציא אדם מחזקת כשרותו כ"א עפ"י שנים עדים, היינו דווקא היכא דחזקה זו אלימא ולא עורערה מקדמת דנא, אולם היכי דאיתרעי חזקה זו - סגי לן לאפוקיה מחזקתיה לגמרי אף בעדות עד אחד, וכן פסק בשו"ת נוב"י מהדו"ק אבה"ע סי' ל"א (ונסמך שם על דברי הגאון בעל פני יהושע בחידושי קידושין דף ס"ג ב') דאם כבר איתרע החזקה בלא דברי העד וכבר נולד לנו ספק בלא דברי העד גם עד אחד נאמן מן הדין, וכן הוא בשו"ת בנין עולם (לגאון רי"א חבר) יורה דעה סימן ס"ה ב', דאע"ג דבעלמא אמרינן דעד אחד אינו נאמן להוציא אדם מחזקת כשרותו, פשוט לדינא דהיכא דאיתרע חזקתו יש לחוש אף לדברי עד אחד.

ובר מן דין, הרי מנהגו הקבוע לנשק נשים התפרסם ביותר (ועד כדי כך דחסידי עצמם לא בושו להודות בכך בפרהסיא וכדלעיל בפרק ב', מלבד נגיעות שונות בדרך חיבה שתועדו ופורסמו ברבים וכנ"ל שם), ומעשה זה הוא בגדר אביזרייהו דג"ע וייהרג ואל יעבור (דאנן נקטינן כהרמב"ם דעובר בלאו דאורייתא דלא תקרבו לגלות ערוה, כבש"ך יו"ד סי' קנ"ז ס"ק י' ואף לדעת הרמב"ן הוא עכ"פ איסור דרבנן), ואף אם ידחק המתעקש למיעל פילא בקופא דמחטא ולטעון שאינו בדרך חיבת ביאה (דבכה"ג אינו בלאו דלא תקרבו כמבואר בש"ך שם) הא גם אי יהיבן ליה כל טעותיה ושטותיה הרי גם באופן כזה הוא עכ"פ איסור דרבנן (עיי' שו"ת חוות יאיר סי' קפ"ב ובאגרות משה יו"ד ח"ג סי' נ"ד דהכריח כן לדעת הש"ך וכ"ה בעזר מקודש אה"ע סי' כ' ס"ק א'), ואפי' בקרובות דליכא בהו גירוי יצר (כבסנהדרין דף ס"ד א') כבר פסק הרמב"ם (איסורי ביאה פכ"א ה"ו): "המחבק אחת מן העריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהן או שנשק לאחת מהן כגון אחותו הגדולה ואחות אמו וכיוצא בהן אף על פי שאין שם תאוה ולא הנאה כלל הרי זה מגונה ביותר ודבר אסור הוא ומעשה טיפשים הוא, שאין קריבין לערוה כלל בין גדולה בין קטנה", ועאכו"כ באשת איש או פנויה דעלמא דאיסור גמור הוא ופריצות והריסה נוראה בדת.



התקשורת סוערת נוכח תיעודי אביזרייהו דג"ע של מנהיג שובו בניים

והנה אף אם לא היו מתקבלים שאר כל העדויות החמורות והיינו מסתמכים רק על דבר מפורסם זה דנישוק נשים רח"ל כבר היה לנו לעשות באדם זה משפט כתוב ולפסלו מכל וכל, וכדמצינו בענין זה ממש בב"י חו"מ סי' ב' בבדק הבית דהביא בשם הריקנטי כהאי לישנא: "יש מי שאין דן את הדין לאמתו ומקבל עליו שכר, כגון אבא שראה אחד מחבק לאשת איש ומנשק אפיק לון לקונפיה וקטיל לון, לאו דבני הריגה נינהו אלא לעשות סייג לתורה", ועיי"ש המשך דבריו הנוראים: "דלא תימא דיינא אפיק ליה בדין תורה וסגי ליה, אלא דיינא דלא עבד סייג לתורה אין לו סייג לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, סייג שלא נין ונכד עצור ועוזב הוא בעולם הזה, בעולם הבא מעבירים ממנו אותם מעשים טובים שהם סייג לעולם הבא לאדם" (וכדלהלן בפרק י' בהרחבת הדברים).

ועכ"פ מכיון שמנהגו זה היה מפורסם ביותר הרי ככה"ג אי"צ עדות בבי"ד כלל, כמו שמצינו בכנה"ג חו"מ סי' מ"ב בהגב"י אות קע"ט בשם תשובו' מהר"ל אלבילא ותשובו' רמ"א: "אם היה מוחזק לרשע ומפורסם אין צורך לקבלת עדות שמפני חזקתו פוסלין אותו", ובשו"ת מהרש"ם ח"ג סי' נ' הסמך לזה דברי הבי"ח ב"ח חו"מ סי' קי"א בשם תשו' הרא"ש דבכל מקום פרסום מועיל שהרי סוקלין ושורפינן על החזקות עיי"ש, ופסק שם במעשה שהיה דהיכא דפרסום העבירות הוא בפני כל פוסלין אדם גם בלא עדות גמורה בבי"ד, ובשו"ת דברי חיים יו"ד ח"א סי' י"ט: "אם הדבר גלוי לכל שהוא חשוד על עריות, אין צריך לשום דבר רק הוא פסול ממש", ובשו"ת אחיעזר ח"ג סי' כ"ה: "בדבר שהוא בפרהסיא והכל יודעים מזה אין צריך בזה קבלת עדות" (ועיי"ש ראייתו מדברי הי"ש בב"ק פ"ג דין ז').

וממילא מכיון שבעבירה מפורסמת זו דנישוק נשים כבר יצא בוודאי מחזקת כשר (גם אם לא היה ע"ז עדות גמורה בבי"ד ועאכ"כ דיש עדים ע"ז וכאמור) הנה הגם שעדותו של העד האחד הוא על ג"ע ממש, עיי' בתומים סי' ל"ד ס"ק י"ב דבעבר איסור דרבנן איתרע חזקת כשרות שלו וחשוד לעבור אף על איסור דאורייתא, וכ"ה בשו"ת בית הלוי ח"ב א' דהא דקיי"ל דחשוד על איסור א' נאמן על שארי איסורים זהו במעשה אחר אבל באותו סוג עבירה עצמה ובכל מה שמסייע לעבירה זו החשוד על איסור קל שבו חשוד אף על איסור חמור שבו (עיי"ש באות ב' ובאות י"א), ומפורש בפני יהושע גיטין דף י"ז ב' (בפי' תוס' ד"ה משום) דבאיתרע חזקת כשרות ע"י איסור קל שוב בטלה לגמרי חזקת כשרות דידיה אף לגבי איסור החמור יותר, ובכה"ג גם עד א' נאמן וכדלעיל (משו"ת נוב" ושו"ת בנין עולם), וכ"ה בחפץ חיים הלכות לה"ר כלל ז' סעי' ה' (לגבי קבלת דברי יחיד אף שלא בפני בי"ד ועאכ"כ בבי"ד): "אם נתחזק מכבר בלאו הכי לאדם רשע, מפני שנתפרסם עליו כמה פעמים שעבר בשאט נפש על איסורין הידועין לכל ישראל שהוא אסור וכיאוף וכיוצא בזה, על איש כזה מותר לקבל לשון הרע", ומפורש יותר בבמ"ח שם ס"ק י' וז"ל: "בדבר שמוחזק לנו עד עתה שנתפקר בזה ובא אחד וסיפר שעבר עתה עוד הפעם על זה, ודאי דמותר להאמין, אחרי דנתחזק עד עתה בעבירה זו, ואפילו באיסור אחר שלא נתחזק עד עתה גם כן נראה דמותר להאמין עליו, אחרי דיצא מכלל עמיתך, וראיה לזה ממה שביארנו לעיל בסק"ח המימרא האי מאן דסני שומעניה וכו' שהתירו רו"ל בכה"ג אפילו לחרפו ולבזותו ועל כרחק שאיננו בכלל עמיתך וכו', וה"ה לספר עליו תועבותיו שלא בפניו".

[ח]

עידי הודאה

(להודאת הנחשד ולהודאת האשה)

אמנם בעיקר הדבר אין אנו צריכים לכ"ז, דבנידון עדות זו יש לנו עוד כמה וכמה עדים על הודאת הנחשד עצמו שהודה בפני כמה וכמה עדים (כאחד ולאחד) דרך הודאה גמורה על כל מה שראה עד אחד זה (ועל מעשי ניאוף נוספים עם אשה זו ועם אשה אחרת),

כבוד הגאון רבי ניסים בן שמעון שליט"א
 ראב"ד תל אביב

אני חושב שדברי לא הובנו כראוי,
 ועל כן אפרש דברי.

על איסור גילוי ערוה ממש היה עד אחד
 (חוץ מעדי הודאה). חוץ מזה לא היה
 ספק בדבר שהוא נוהג לחבק ולנשק נשים
 ובתולות ולשלוח ידי מתחת בגדיהם, והיו
 על כך עדויות שלא הוכחשו כלל.

אין אני מעלה בדעתי שיש מי שיכול
 לחשוב שאדם כזה הוא קדוש וצדיק האמת
 וראוי הוא להנהיג עדה בישראל.

ובאתי על החתום
 שריאל רוזנברג



שריאל רוזנברג
 ראב"ד בית דין צדק - בני ברק
 רב שכונת רמת דוד (פרדס ברמז)
 בני ברק

בס"ד ט' סיון ה'תש"פ

כבוד הגאון רבי ניסים בן שמעון שליט"א
 ראב"ד תל אביב

אני חושב שדברי לא הובנו כראוי, ועל כן אפרש דברי.

על איסור גילוי ערוה ממש היה עד אחד
 (חוץ מעדי הודאה). חוץ מזה לא היה
 ספק בדבר שהוא נוהג לחבק ולנשק נשים
 ובתולות ולשלוח ידי מתחת בגדיהם, והיו
 על כך עדויות שלא הוכחשו כלל.

אין אני מעלה בדעתי שיש מי שיכול לחשוב
 שאדם כזה הוא קדוש וצדיק האמת וראוי
 הוא להנהיג עדה בישראל.

ובאתי על החתום
 שריאל רוזנברג

שריאל רוזנברג
 רמת דוד
 בני ברק

רח' חזון איש 66 בני ברק 5160114 טל. 03-6184743 פקס. 03-6161319

"על איסור גילוי ערוה ממש היה עד אחד חוץ מעדי הודאה", מכתבו של הגר"ש רוזנברג

ובנוסף יש לנו כמה וכמה עדים על הודאת האשה (שהעד א' הנ"ל מעיד עדותו לגביה, מלבד הודאת אשה אחרת הנ"ל) שהודתה בפניהם על מעשה ניאוף זה ומעשי ניאוף נוספים שעשה עמה המנהיג הנ"ל (ובאופן שלא נמצאה שום סתירה בין הודאת הנחשד והודאת האשה ועדות העד ואדרבה הדברים תמכו זה"ז ואישרו זה"ז).

(וזה פשוט שאחר שעדויות אלו התקבלו כדת וכדין ללא שום פקפוק (מהטעמים האמורים לעיל בפרק ד') ולצורך גדול דאפרושי מאיסורא והעמדת הדת הנוגע לתקנת הכלל, אין לנו שום כוח ורשות ואפשרות לבטלם, מלבד מה שחלק מהעדויות הנ"ל שבו ונאמרו אף בפני מייצגי המנהיג הנ"ל).

והנה לגבי עידי ההודאה (דהודאת הנחשד והודאת הנשים), בשו"ע אבה"ע סי' קט"ו סעיף ו' פסק הרמ"א דהודאת הנחשד מצטרף להודאת האשה לאסרה על בעלה, ועאכ"כ שהודאתו או הודאתה מצטרפים לעד טומאה (ועיין חלקת מחוקק שם סי' כ"ה: "והוי כשני עדים כשרים שמעידין, א' ראה שזינתה וא' שמע שהודית, ובמקום דאיכא רגלים לדבר הודאתה בפני עד אחד כאילו ראה שזינתה", ובבית שמואל שם סי' ק"ח וז"ל: "ואם בא עוד עד אחד ומעיד כן מצטרפים עדותם של זה וזה והוי שני עדים").

והנה לגבי הודאת הנחשד, אם היה הנידון שלפנינו לאסור או להתיר אשה זו לבעלה (ולא היה לנו רק עד א' בצירוף הודאת הנחשד) היה איסור האשה תלוי בכשרות הנחשד לדין עדות ומשום פלגין דיבוריה, אמנם במקום שאנו דנים על פסול הנחשד לענין אפרושי מאיסורא והעמדת הדת – הנה ידוע דעת ראב"ן (בתשובות סי' כ"ז והובא במדכי ב"ב סי' תקכ"ח) דבאיכא עד אחד שראה העבירה לא אמרינן אין אדם משים עצמו רשע ומצטרפת הודאתו ע"ע לפסלו ולהחזיקו כרשע, וכ"ה דעת הרשב"א בתשובות ח"א סי' תתל"ז, ועיי' בפתחי תשובה חו"מ סי' ל"ד ס"ק מ' בשם שו"ת שמן ורוקח סי' ס"א דלדעת הני רבוותא פסק בכה"ג לחייב ולפסול א' בהודאת עצמו (ועיי' שו"ת חת"ס ח"ד אבה"ע סי' נ"ב), וא"כ יש לנו כאן כמה וכמה עדים דמצטרפים לפוסלו ולהרשיעו אף אם היינו צריכים להסתמך רק על צירוף העד א' להודאת הנחשד (ועאכ"כ שיש לנו לצרף הודאת הנחשד גם לעידי ההודאה להודאות ב' הנשים וכדלהלן).

ובתשובות רש"י מצינו מפורש דבכה"ג נקט תרתי לחומרא, הן איסור האשה על בעלה והן פסול והרשעת האיש, וז"ל בסי' ע"ג: "אם העיד אפילו אחד על אותו שהודה על עצמו שעבר באשת איש, מפרישין אותה מבעלה בגט ומלקין את שניהם מכת מרדות ומגלחין את ראשו", ומקורו מספר הלכות קצובות לגאונים (פרק שימוש בית דין אות מ') ושם הרחיב לשונו בענין עונש האיש והאשה במלקות וביוש וכתב: "ומלקין הנואף מלקות מרדות בלא חשבון ומגלחין זקנו וראשו וגם ראש האשה ומלקין אותה מלקות מרדות".

והנה בעיקר החילוק בין ענין עדות לענין עונש נידוי ומלקות בהודאת עצמו (ובמקום דאין עד א' המסייעו), כתב הרשב"ש (בתשובו' סימן תקל"א והובא בברכ"י סי' ל"ד ס"ק ל"ג): "מה שנזכר בגמרא אין אדם משים עצמו רשע הוא לענין עדות בלחוד דהתורה אמרה אל תשת ירך עם רשע וגו', אבל במי שהודה על עצמו שעבר עבירה לא משמע מהכא שאין עונשין אותו", ועיי' ש"ש שמביא כמה ראיות לדבריו ומסיים: "זהו מה שעיקר הדין תלוי עליו, והיא נקודת האמת, ושאר הדברים הם סביב ודברי ערוב וכו'" (ועיי' ש"ש עוד בתשו' תקל"ב: "ומה שאמרת שכל התלמוד הוא מלא מזה דאין אדם משים עצמו רשע, ולמה אינך יודע לפני מי אתה מדבר, שהרי כל אותן הלכות לא נזכרו אלא לענין עדות", ועיי' ש"ש בתשו' תקמ"ד דדייק מלשון הרמב"ם בפ"ב מהלכות עדות ומפ"ח מהלכות סנהדרין דלא נאמרו הדברים אלא לענין עדות בלבד).

ואף לדעת הראשונים דלא סבירי להו הכי ואכמ"ל, הנה פשוט דלדעתם אף אם בכה"ג אין מרשיעין אותו מעיקר הדין הרי מענישין ומלקין משום גדר, וכ"ה בשו"ת הרא"ש כלל י"א סימן ה' עיי"ש, ובשו"ת תשב"ץ ח"ב סי' רע"ד בא' שהודה שזנה עם בתולה דפסק להענישו בנידוי ומלקות אף שלא היו שם עדים כלל, ועיי' ש"ש דהביא ראיה לדבריו מההוא דאמר קמיה דר"נ: פתח פתוח מצאתי, ואמר ר"נ: אסבוהו כופרי מברכתא חביטא ליה (כתובות דף י' א'), כלומר ציווה להלקותו מפני שהיה מזנה עם זונת העיר שאם לא כן מנין היה בקי בפתח פתוח, "והרי זה בהודאתו בלא עדים ציווה להלקותו", וסיים שם: "כדי לעשות גדר בדבר ראוי לחייבו נידוי או לקנסו ממון לפי ראות בי"ד ונוסרו כל הנשארם ולא יעשו כמותו וכו', וכבר אמרו (קדושין פ"א ע"א): מלקין על לא טובה השמועה ועל יחוד דפנוייה, וכדי לעשות גדר בדבר שתישאר קהילתכם סולת נקיה היה ראוי זה" (ועיי' להלן בפרק י').

ועאכ"כ דבהודה הנחשד או בהודתה האשה דרך וידוי ותשובה (שכן נראה קצת בנידו"ד ועכ"פ באותה שעה שהודו) דעת האחרונים (חוות יאיר סי' ע"ב, שו"ת חת"ס יו"ד סי' ד', שו"ת שיבת ציון סי' כ"ג, שו"ת שבות יעקב ח"א סי' ק"ע, שו"ת דברי חיים אבה"ע ח"ב סי' ג', שו"ת שואל ומשיב ח"ג סי' ס"ב, ועיי' ברכ"י חו"מ סי' ל"ד ס"ק ל"ה) דאף בלא עד א' המסייעו האיש משים עצמו רשע והאשה נאמנת (ולשון שו"ת שיבת ציון שם בסוף התשובה בענין פסול שוחט בהודאת עצמו: "בהא נחתינא ובהא סלקינא דיפה דן ויפה הורה הרב אב"ד שאסר הכלים שנתבשל בו בשר שחיטה זו אשר התוודה עליו השוחט שמצא סכינא פגום אחר שחיטה וכל המערער על הוראה זו לא טוב עושה בעמו וכל בני קהילתו מחייבים לנהוג איסור כמו שהורה להם הרב מרא דאתרא").

[“טענת” חסידי שדרכו של רבם להודות גם על מעשים שלא עשה ושמיילא אין ראייה מהודאתו – הם דברי הבל ורעות רוח, דנודע לכל מכיריו דסוג “הודאות” אלו מן השפה ולחוץ הוא רק לגבי מעשים שברור לכל שומעי “ההודאה” שלא עשה אותם או שאין אפשרות כלל שיעשה אותם (כדוגמת דבריו המובאים על ידם כראיה למנהגו זה: “אני הפלתי את מגדלי התאומים”, “אני רצחתי את נשיא ארה”ב קנדי”) והשומעים מבינים תוך כדי דיבור שמדובר בדברי ליצנות (או בניסיון להציג מצג של “מקבל בזיונות”), אך בכל מה שנוגע למעשים שהשומעים עלולים לסבור ולקבל באמת ובתמים שאכן עשה אותם ובגין כך ימעיתו בכבודו או יפרשו ממנו הרי הוא עושה כל טצדקי שבעולם להכחישם בכל תוקף, וכפי שמצינו בנידו”ד כמה דאג לטהר את שמו מקלון זה וכתב ליחידים ולרבים ואף התראיין על כך בתקשורת שהוא נקי לחלוטין מעוון זה ומכל עוון אחר והדברים הללו רחוקים ממנו כרחוק מזרח ממערב ו”פושעים ורשעים” הם אלו שרקחו עליו עלילות שוא “אשר לא עשיתי ולא חשבתי ולא עלתה על לבי” וכו’ וכו’, וכך גם מוכח מכל חומרי חקירותיו במשטרה שניסה בכל כוחו לעמוד כצור איתן לאורך חקירות רבות ומתישות לבלי להודות בשום פנים ואופן על מעשי כיעור ובוודאי לא על מעשה ניאוף גמור (מלבד על נישוק נשים ונגיעות “קלות” שהודה עליהן מחוסר ברירה) ורק כאשר הוא נדחק למבוי סתום כשחוקריו מעמתים אותו עם סתירות מפורשות בין גרסאותיו השונות או מצליחים להסיח את דעתו מעקשנותו הוא נשבר למשך זמן קצר ומודה בעל כרחו באופן חלקי או מלא על החמורות שבחמורות ממש. ומלבד זאת, הרי ברור לכל כי לכל הפחות אלו הקרובים אליו והרגילים היטב לסגנונו, וכפי שהוא בנידו”ד לגבי עידי ההודאה, בוודאי מבחינים ללא כל קושי מתי דבריו משקפים את המציאות לאשורה ומתי הוא רק משטה, ואין כל ספק שאלמלי הבחנה פשוטה זו לא היה ניתן כלל וכלל לקיים אתו שום שיג ושיח בעולם].

במכתב ששלח לרבנים הראשיים כתב הרב ברלנד: "מתוך המצור והמצוק, החושך והאופל אני פונה אליכם אחרי שאני שווה זה זמן רב בתא חשך ואפל בסבל...".
 הרב אליעזר ברלנד מבקש בישראל בחשד לעבירות מין
 אין לי שייכות לדברים האלה בכלל, אני כבר מגיל 50 אין לי כוח גברא,



ראיין בטלוויזיה ומכתב לרבנים הראשיים, בניגוד לתדמית "אוהב הבזיונות" מנהיג שובו בניס לוחם בכל אמצעי ודרך לטהר את שמו

ואמנם מצינו בתשובו' חת"ס בנידון ש"ץ ושוחט שהודה שחטא באשת איש (אחר שהאשה עצמה אמרה שממנו נתעברה וגם אשתו אמרה דכך היה המעשה), וביום שלאחריו חזר מדבריו הראשונים ואמר שלא נכשל כלל, דכתב ע"ז דגם אם היינו מקבלים דבריו האחרונים יש לפסלו רק בגין חציפותו להוציא מפיו דבר מגונה כזה, וז"ל (ח"ב יו"ד סי' ח): "ואז תמהתי מאד, הנמצא קהל ישראל קדושים לאלוקיהם אשר יחפצו לשמוע קול ארי נוהם או לאכול משחיטת איש בזוי ומבוזה אשר יאמר על עצמו בפני קהל אלופי ישראל ובפני הרב אב"ד דבר מגונה כזה וכו', לו יהא שהוא רק גוזמא, מ"מ על החציפות נפסל לעדות ולשבועה ונחשב רשע וכו', שהחציף לומר שעבר איסור כרת דעריות בפרהסיא, שאפילו אם דרך תשובה אמר הו"ל חציף, מכ"ש שאינו רק על דרך ההודאה, שלא הי' יכול להכחיש אותה שכריסה בין שיניו, כמה חציף הוא אפ"ל אם האמת כדבריו האחרונים, איך יהיה נאמנות לאדם, אשר בשביל אמתלא קטנה כזו מבזה ומחציף עצמו כ"כ, מה יעשה אם יארע לו דבר הפסד בממונו או בכבודו או חשש קטט, הלא נקל בעיניו לשקר ולכזב ולומר על אסור מותר ועל טריפה כשר וכו', ואיך יעיד על שחיטה ובדיקה, כל זה אם נניח שדבריו האחרונים אמת ולא נכשל מעולם, מ"מ אין הדעת סובל להעמיד בזוי כזה לפני התיבה ובפרט בימים הקדושים, ומכ"ש להאמינו על שחיטות ובדיקות, כל זה אמרתי אני עם לבבי לתמוה

על עדת ה' אלו, אמנם מה נעשה לאחותינו ויש ביניהם בעו"ה שוורים שחורים אשר השטן מרקד בין קרניהם וכל הישרה יעקושו, אומרים למר מתוק שמים אור לחושך ואינם חסים על נפשם ונפש עולליהם וטף ונשים, על כל דוברי ישרה יוצאים מזויינים ומחומשים, ולא יקבלו האמת ממני שאמרו, ע"כ עכ"פ יודו ויאמרו שאם דבריו הראשונים אמת ואין ממש בחזירתו אז ראוי להעבירו עכ"פ, ואם כן עכ"פ מיד ולא לתר יסולק משליחותו וכו", עכ"ל.

והנה מלבד העדים להודאת הנחשד יש לנו כאן, כאמור, גם עדים גמורים להודאת האשה (שלגביה נמסרה עדות העד, מלבד אשה נוספת וכנ"ל) דוודאי מצטרפים לעד הטומאה לפסול הנחשד (מלבד מה שמצטרפים להודאת הנחשד וכדלעיל), ואף לדברי מי שמצריך הודאתה בפני ב' עדים כאחד (הובא בשו"ת נו"ב מהדר"ק אבה"ע סי' ע"ד) הנה דעת הנו"ב שם דאין חילוק בין חד לתרי וכדמפורש בשו"ע חו"מ סי' פ"א סעיף י' הודאה בפני א' היא הודאה לכל דבר, ובכל אופן בנידו"ד היה הודאת האשה הנ"ל גם בפני שניים כאחד מלבד מה שהודתה בזה אחר זה לכמה וכמה עדים דעדותם מצטרפת.

ולא מיבעיא לדברי הפוסקים דבהודית דנטמאה ואיכא עד אחד מצטרף לאסרה ואפילו אין רגליים לדבר (שו"ת רעק"א אבה"ע סי' פ"ח ובסי' צ"ט וכן הוא בשו"ת הרב מלאדי סי' ל"א, הובא בפ"ת בס' קט"ו שם ובשו"ת צמח צדק אבה"ע סי' י"ד), דבנידון דגן ודאי נפסל הנטען בעדות זו וכנ"ל, אלא אפי' לסוברים דמירי ברגליים לדבר (חלקת מחוקק ובית שמואל) הרי בכל העדויות והראיות והאומדנות הנ"ל ודאי איכא הרבה רגליים לדבר באופן דלית מאן דפליג דנפסל הנטען, ועיין בשו"ת רעק"א מהדר"ק סי' קי"א דבדאיכא כמה רגליים לדבר נראה לו לומר דנאסרת לאו משום שוויא אנפשה חד"א אלא "דהטעם דאנן מחזקינן לדבריה בוודאי" (דבכה"ג ודאי נפסל הנטען), ובתשובת הרב פנים מאירות לגאון רעק"א (נדפס שם תשובה ק) דמשמע מהרמ"א דהאי עד הודאה בצירוף עד אחד הוא ב' עדים גמורים מדין תורה (ולהכי הצריכו הח"מ והב"ש רגליים לדבר).

וגדולה מזו מצינו בשו"ת שיבת ציון (לבנו של הנובי"י) סי' כ"ג דבאיכא רגליים לדבר נאסרת בהודאת עצמה אפי' בליכא עד אחד, ובשו"ת זכרון יהודה (לבן הרא"ש) סי' ע"ט מצינו דבקלא דלא פסיק בצירוף אמתלאות והוכחות הורה להעניש ולייסר גם בלא עדים ובלא הודאת הנחשד כלל וז"ל שם: "גם כי אין עדים וכו' מ"מ הוחזק בעיר בקלא דלא פסיק וכו' וגם יש אמתלאות והוכחות ועד מפי עד וגם יש עדים שראוהו יושב במארב מכוסה עיניו בבגדיו שלא יוכר וכו' יתאמת לכל וכו' כאילו ראו אותו בעיניהם, נראה לי שראוי לייסרו כאילו יש עדים שראוהו וכו', כיון שהעונש כדי לגדור הפרצה הזאת".

ובשו"ת הרא"ש כלל י"ח סי' י"ג (והובא בב"י חו"מ סי' ב') בעובדא דאלמנה אחת דנפק עלה קלא דלא פסיק שנתעברה מישמעאל ולשון השואל: "ואני חקרתי ושאלתי הענין בכל יכלתי עם היהודים לידע אם יש עדים ברורים על זה כדי לאמת אותו על נכון ולא מצאתי שום יהודי שיעיד עדות ברורה עליה אבל אמרו לי כי כן נודע בעיר בקלא דלא פסיק וכו' ושאלו ממנה היהודים כשראוה מעוברת ממני נתעברה והודתה בפניהם שמן הישמעאל שהיתה חשודה עמו", והציע השואל דעל סמך קלא דלא פסיק והודאתה בלבד יענישוה עונש קשה ומר לחתוך חוטמה כדי לשחת תואר פניה "למען תשמענה כל הנשים ולא תעשינה כמזימתה", ובאה תשובת הרא"ש: "יפה דנת ליסרה כדת כדי שתתגנה על מנאפיה".

והנה כאמור לעיל (משו"ע אבה"ע סי' קט"ו) גם אם לא היה לנו עד טומאה כלל הנה כל א' מעידי הודאת הנחשד מצטרף לכל א' מעידי הודאת האשה לאסור האשה וממילא בנידו"ד לפסול הנחשד וכאמור, ועאכו"כ במקום דיש לנו עד טומאה המצטרף עם עדים אלו דהוי עדים גמורים לכל דבר.

[ט]

תוקף עדותן של שאר העדויות בנידון דגן

והנה מלבד עדויות אלו הנ"ל על ג"ע ממש ישנם גם עדים על יחוד ועל כיעור, ועדויות כמה וכמה נשים על מעשי כיעור נוראים שנעשה עמן ממש, והנה לגבי עידי הכיעור פסק הרמ"א באבה"ע סי' י"א סעי' א' דשני עדי כיעור מצטרפין אע"ג דראו זה אחר זה וכיעור דחזא האי לא חזא האי, ובחו"מ סי' ל"ד סעי' כ"ח דב' עדים שהעידו על א' שהוא פסול מצטרפים לפוסלו אע"פ שעבירה שראה זה לא ראה זה.

ולגבי עדות נשים, פסק הרמ"א בחו"מ סי' ל"ה סעי' י"ד בשם תקנת קדמונים: "דבמקום שאין אנשים רגילים להיות נשים נאמנות" (והובא טעם זה בפ"י הר"ן על הר"ף קידושין דף ל"א והובא בב"י אבה"ע סי' ד' אהא דנאמנת חיה לומר וכו' "דהימנוה רבנן לפי שעל הרוב אי אפשר בענין אחר", וכן פסק בשו"ע אבה"ע סי' פ' סעיף ט"ז בטען הוא שאינה עושה והיא אומרת שאינה נמנעת מלעשות מושיבין אשה ביניהם וכו' ובחלקת מחוקק שם דהאמינו לאשה היושבת ביניהם אף על גב דאשה פסולה לשאר עדויות), ובפתחי תשובה שם הביא מתשובת נו"ב (תניינא חו"מ סי' י"ח) דהיינו "בדבר הנעשה פתאום ונגמר הדבר לגמרי, שמי שלא היה בשעת מעשה שוב אי אפשר לו להעיד על זה", והיינו ממש כעניין עדויות נשים אלו על הנעשה עמהן במחשך ובחדרי חדרים דהרי ודאי "עין נואף שמרה נפש לאמר לא תשורני עין" (איוב כ"ד ט"ו) ו"כשאדם עובר עבירה אומר שלא יראני אדם" (ברכות דף כ"ח ב). [ופשוט דהכל לפי העניין והמצב שאם אנו יודעים שמדובר בקהילה המחונכת לאמונה קיצונית ומשונה ביותר ברבם עד שאצלם הוי איסור גמור להעיר ולהקשות על שום מעשה ממעשיו גם אם נראה לעין כעבירה גמורה ובנוסף לזה יש פחד מאלימות וכו' ברור שקשה ביותר ואין מצוי ורגיל כלל שיבואו עדים מתוך הקהילה עצמה להעיד ולהרשיע את רבם, משא"כ אשה שנפגעה בעצמה שעוצם הפגיעה יכול לגרום לה לערעור האמונה ולמצב שתסכים בנפשה לבוא ולהעיד, וכמו"כ ייתכן שהסכנה שיפעלו באלימות נגדה פחות וכו'].

והנה אף אם לא היו לנו ב' ויותר עדים גמורים הנ"ל (עד טומאה בצירוף עידי הודאה ועידי כיעור וכו') והיה עלינו להידרש לעדות הנשים בלבד, היה בזה די בכדי להורידו ממעמדו וכבודו ולהכריז עליו כרשע ופסול, וכמו שפסק בשו"ת שואל ומשיב ח"א סי' קפ"ה במקרה לא טהור שקרה בעיר אחת עם מלמד א' אשר בני י"ג שנה ויותר העידו שבקטנותם כאשר למדו אצלו טימא אותם במ"ז, דאע"פ "שהיו קטנים בעת שהיה המעשה ואינם נאמנים להעיד בגדלם מה שראו בקוטנם כמבואר בחו"מ סימן ל"ה רק במילי דרבנן וכאן לפסול את האדם ודאי לא נאמנים, אמנם לפי מ"ש המהרי"ק והתה"ד וקבעו הרמ"א בשו"ע שבמקום שאין דרך להיות עדים כשרים – נאמנים אפילו אשה וקטן, וא"כ בדבר זה שבוודאי א"א להיות גדולים וא"א שתהי' עדות בדבר, דבלי ספק האיש הלז אף אם הוא רשע ופריץ אבל במסתר מעשהו ורק בילדים קטנים משחק וכמתלהלה בזיקים ואומר הלא משחק אני, א"כ פשיטא דנאמנים להעיד, וא"כ איפוא אוי לנו שבימינו עלתה כך שיהיה איש כזה מלמד תינוקות של בית רבן אשר הבל פיהם טהור ויש לחוש שהבל פיו הטמא יטמא אותם, וע"כ על דעתי שמהראוי להסיר כתר המלמדות מעל ראשו ויחושו לנפשם וכו'" עיי"ש.

ועאכ"כ בנידו"ד דלפנינו נשים רבות המעידות ובצירוף כמה וכמה עדים כשרים וריבוי ראיות ואומדנות מוכחות.

[י']

צורך השעה וגדירת גדר

והנה זה ודאי שאם היה הנידון עניין איסור אשה על בעלה או פסול אדם פרטי באופן שאין בזה סכנת מכשול ותקלה ופריצת גדר בישראל היינו צריכים לכל השקו"ט דלעיל לברר הדק היטב כשרות ותוקף העדים והצטרפותם יחד לאסור או לפסול וככל פרטי הדינים שנתבארו, אמנם בנידון דנן שמדובר באיש המפורסם בכל העולם כולו לצדיק יסוד עולם ומנהיג ומורה דרך לרבים והוברר כי אין תוכו ככלל וכלל אלא עושה מעשה זמרי ומבקש שכר כפנחס שבוודאי יש בזה סכנה נוראה ועצומה לכלל ישראל כולו לשעה ולדורות.

וביותר כאשר תלמידיו הרבים מפיצים דעות אפיקורסיות לטהר השרץ בק"ן טעמים בדרשות של דופי ולהתיר חמורות שבחמורות [טענתם] כי רבם עצמו או מחבר ספר פלוני עצמו הצהיר על התנערותו מהספר הריהם חוכא ואטלולא ממש, שכן ברור לחלוטין כי "הצהרות" אלו הינן אך ורק לצורך התגוננות מול גל המחאה האדיר שהתעורר בעקבות פרסום הדברים ברשות הרבים ואילץ אותם להסוות פעילות אפיקורסית זו מעיני הביקורת הציבורית עד יעבור זעם (ובדומה ל"הצהרות" פומביות רבות נוספות של רבם שאין מאחוריהם כלום, וכמבואר בא' מספרי האפיקורסות הנידונים, "אמונת חכמים כהלכתה" פרק י', ד"מחמת החולקים" מוכרח "הצדיק" להצהיר כלפי חוץ דברים שהינם ההיפך מכוונתו ורצונו ודעתו האמיתית), אך בכל מצב בו אינם חוששים כי הדברים יגיעו לידיעת העומדים על המשמר – הריהם ממשיכים ביתר שאת ועוז בפיתוח ובהפצה שקטה ועקבית של תורה שבתאית הרסנית זו וכפי שכבר

התפרסמו פעם אחר פעם הקלטות ותיעודי וידאו שהוכיחו את צורת הפעילות הזו וכנודע לכל העוקבים אחר הנעשה בשטח זה והדברים יתפרסמו בפרסום בפ"ע אי"ה].

חדשות | חרדים | קורונה | ברנז'ה | בריאות | אוכל ומתכונים | עיצוב הבית | משפחה | וידאו | N

כיכר השבת

משפט כיכר גלובל זוגיות מעניין גלריות דיגיטל כלכלה רכב יהדות הדף היומי דעות כל מתברר כי למרות העובדה שבשבו בנים נבהלו מהביקורת והורו להפסיק את הפצת הספר בראש חוצות, הרי שעדיין בקרב מעגלי הקהילה הפנימית הם משבחים את הספר והשקפתו ומביעים במסריו אמון מוחלט.

בקרוב בני הקהילה אף מופץ בימים האחרונים סרטון בו נראה ראש ישיבת 'נצח נצחים' הרב יעקב סלמה, מתלמידיו של הרב ברלנד, כשהוא מסביר לציבור שראוי שהספר הזה יהיה לכל אחד - רק צריך שלא יצא לציבור.

"הם אינם לומדים לקח ובמקום להבין שעשו טעות הם ממשיכים בהפצת אותם מסרים של שבתאות" אמרים מתנגדי הרב ברלנד.

ב"שובו בני" מסרבים להגיב לפניות "כיכר השבת".

חדשות | חרדים | קורונה | ברנז'ה | בריאות | אוכל ומתכונים | עיצוב הבית | משפחה | וידאו

כיכר השבת

בית > חרדים > חדשות חרדים > רבני ברסלב מזועזעים: "לא היה דבר כזה מאז ימי שבתאי צבי"

חשיפת כיכר השבת

רבני ברסלב מזועזעים: "לא היה דבר כזה מאז ימי שבתאי צבי"

סערת הספרים שהופצו ב'שובו בני' וכללו תוכן שמצדיק את המעשים המיוחסים לכאורה לרב אליעזר ברלנד נמשכת. רבני ברסלב יוצאים במכתב חריף: "הדברים ראויים לקרוע עליהם קרע" (חרדים, ארץ)

חיים אבני | י"ח בסיון תשעו 15:25 24.06.16

"בקרב מעגלי הקהילה הפנימית הם משבחים את הספר והשקפתו ומביעים במסריו אמון מוחלט", המשחק הכפול של שובו בני

ואכן מפאת חומר הדבר באופן נורא כל כך נתחברו כאן לאגודה אחת שלושה בתי הדין המרכזיים החשובים והמפורסמים ביותר בארץ הקודש ובתפוצות הגולה והמקובלים על כלל ציבור יראי ה' בכל קצוות תבל ובאופן שהתאחדות כזו לא קמה ונהייתה זה עידן ועידנים – הגה ודאי דמדין הוראת שעה ומיגדר מילתא חובה גמורה היא להיחלץ חושים להרים מכשול מדרך העם ולפרסם החנף בשער בת רבים מבלי הבט כל עיקר על כל הדקדוקים האמורים, וכלשון הרמב"ם (סנהדרין פכ"ד ה"ד): "כיון שרואים בית דין שפרצו העם בדבר, יש להן לגדור ולחזק הדבר כפי מה שיראה להם וכו', ולא היו שם כל דרכי הדרישה וחקירה וההתראה ולא בעדות ברורה אלא הוראת שעה כפי מה שראה". ושם (ה"ה): "וכן יש לבית דין בכל מקום ובכל זמן להלקות אדם ששמועתו רעה והעם מרננים עליו שהוא עובר על העריות וכו' וכן מבזין את זה ששמועתו רעה וכו'".

ובטור חו"מ סי' ב' למד מלשון הרמב"ם "שאפי' אין בדבר עדות גמורה שהיה מתחייב על פיהם בדין בשעה שהיו דנין דיני נפשות אלא שיש רגליים לדבר וקלא דלא פסיק, אם נראה לדיין שיש צורך השעה לדונו בכך הרשות בידו".

ובשו"ת הרשב"א סי' שצ"ג: "שאם העדים נאמנים אצל הברורים, רשאים הן לקנוס קנס ממון או עונש הגוף, הכל לפי מה שיראה להם, וזה מקיים העולם, שאם אתם מעמידין הכל על הדינין הקצובים בתורה ושלא לענוש אלא כמו שענשה התורה וכו' נמצא העולם חרב, שהיינו צריכים עדים והתראה, וכמו שאמרו ז"ל: לא חרבה ירושלים אלא שהעמידו דבריהם על דין תורה וכו', ונמצאו קלי דעת פורצין גדרו של עולם, נמצא העולם שמם וכו', מכל מקום, בכל מקום ומקום דנין לעיתים בכיוצא בהן לגדור את הדור וכו', וכן עושין בכל דור ודור ובכל מקום ומקום שרואין שהשעה צריכה לכך, ולייסר השוטים והנערים המטים עקלקלותם".

ובשו"ת בנימין זאב סימן קי"ב: "שכל בי"ד ובי"ד חייבים לבער הרע מקרבם, ומי שיש בידו למחות ואינו מוחה עונשו גדול כדאיתא בשבת פרק במה בהמה יוצאה, ואומר אני ההדיוט דדבר פשוט הוא שכל דבר הנעשה לצורך שעה ולגדור גדר אין ראוי לדקדק בכל דרכי הדינין המקובלים אלא יש לנו ללכת אחר ידיעת האמת, וכל בי"ד ובי"ד שבכל עיר ועיר בזה הענין אינם משועבדים לכל דיקדוקי תנאי כל הדינים רק יש להם לדון כפי מה שיראה שיתיישב בו הציבור, והוא מה שאמרו שבי"ד מכין ועונשין בין מן הדין בין שלא מן הדין לא מפני שהדין כך אלא מפני שהשעה צריכה לכך וכו', וה"נ נימא בנידון דידן דמשום מיגדר מלתא כי האי ראוי לכל חכם וחכם לעשות סייג שלא יהיו בנות ישראל פרוצות בעריות".

ולשון תשו' חוות יאיר (סי' נ"ט): "כל כה"ג הרשות ביד הקהל לעשות כפי ראות עיניהם ואין צריך לשמוע בקול איש המחטט אחר שורשי הדינים כמו שאמרו ז"ל: בי"ד מכין ועונשין לצורך שעה, וכ"ש מנהיגי הדור הנבררים ודעת הקהל סמכי עליהו דהוי טובי העיר דעדיפי כוחיהו", ובהמשך דבריו שם: "כל זה כתבתי לסמך וסעד העניין מדרו"ל ומ"מ הכח ביד

הקהל כפי בחינתם ושיקול דעתם ולפי מעשי האיש ולפי פרצת הדור וכמה בחינות לעשות כרצונם וכו' ואין צריך ליתן טעם לדבר ובלבד שיכוונו לבם לשמים".

ובשו"ת זכרון יהודה (לבן הרא"ש) סי' ע"ט: "צריך הרבה כל בי"ד רודפי צדק להשתדל שיתקיימו הסייגים שתיקנו חז"ל להוסיף עליהם בכל יום ויום לפי צורך השעה כי הם גדורים לעיקר התורה, ודבר ידוע הוא שכל המקרים המתחדשים בזמנים הם בלא מספר א"א לחקותם על ספר ולפרש כל דיניהם וע"כ כתבו לנו רז"ל כלל אחד שכולל עניינים רבים ונתנו כח לבי"ד לגדור גדר בכ"ז לצורך השעה וכו', ודאי אדם שחייב עונש על עבירה שעשה ואין בו צורך לגדור גדר וכו' אין להענישו רק בעדים, אבל כל דין ועונש שעושים בי"ד לצורך השעה כאשר יתאמת יענישוהו עונש שיראה לבי"ד, ובלבד שתהיה כוונתם לרדוף הצדק והאמת בלבד בלא שיתוף כוונה אחרת".

ועד כמה החמירו בעונש הדיין שאינו שם לבו לדון דין כזה למיגדר מילתא לפי צורך השעה מובא בב"י (הו"מ סי' ב' בבדק הבית) בשם הריקאנטי: "דיין שדן ומדקדק דקדוקין לזכות לרשע, דתנו בית דין מכין ועונשין שלא מן התורה כדי לעשות סייג לתורה או מפני שהזמן גורם, והדיין מסתלק עצמו מלהענישו ומדקדק בענין הדין למצוא פתח לזכות אותו מן הדין ממש והוא הדין, כשהקדוש ברוך הוא דן את העולם אותו דיין נתפש עליו ומסלקו עליו קודם זמנו, ואם לאו עליו כתוב (איוב י"ח ט"ז): לא נין לו ולא נכד בעמו, כשעצמו אינו נתפש נתפש זרעו", רח"ל.

וידועים דברי בעל העקידה ז"ל (פרשת וירא שער כ'): "שהחטא הגדול אשר יעבור עליו איש איש מבית ישראל בסתר ושלא לדעת הרבים וברשות בית דין – חטאת יחיד הוא, והוא שבעוונת ימות ע"י בית דין של מעלה או מטה וכל ישראל נקיים. אמנם החטא הקטן כשיסכימו עליו דעת הרבים והדת ניתנה בבתי דיניהם שלא למחות בו – הנה הוא זימה ועוון פלילי וחטאת הקהל כולו ולא ניתן למחילה אם לא בפורענות הקהל, כמו שהיה בבני בנימין על השתתפם בעוון והוא היה עוון סדום, כמו שביארנו שהם ובתי דינים שלהם הסכימו וכו', ולכן הוא טוב ומוטב שיכרתו או ישרפו או יסקלו החטאים ההם בנפשותם, משתעקר אות אחד מהתורה בהסכמת הרבים, ומי שלא יקבל זה בדעתו אין לו חלק בבניה ונחלה בתורת אלוהית".

ובספר החינוך מצוה תק"ע בלאו דלא תהיה קדשה מבנות ישראל כתב: "ובכלל הלאו גם כן בית דין שידעו שיש בנייהם אשה שהפקירה עצמה, שיש להם לבער הרע מקרבם, ואין עליהם חיוב מלקות לפי שהם אינם עושין מעשה, אבל עונשם גדול מאד שכל קלקול הדור נתלה במי שבידו למחות ואינו מוחה", ובתנא דבי אליהו רבה י"א: "כל מי שסיפק בידו למחות ולא מוחה, להחזיר את ישראל למוטב ואינו מחזיר, כל הדמים הנשפכין בישראל אינם אלא על ידו".

ועל כיוצא בכתב בשו"ת הרמב"ם (סי' רמ"ב): "וכאשר ראינו אנו וכל החכמים והתלמידים וגדולי הזקנים זאת החטאת הגדולה וזאת הפירצה הרחבה וזאת הצרעת הנושנת אשר פשתה בעור הבהרת, וידענו שיעור זה המעשה הרע והמנהג המגונה המאחד בקרבנו מינות וגילוי עריות בפרהסיא לרבים, המביא למחיקת דבריו יתעלה ולביטול דברי סופרים וכו', אז ידענו והוברר לנו שאם תארע בזה הענין התרשלות או הזנחה, ישנו כל ישראל הבאים אחרינו וימותו. ואחר שהוברר לנו המעשה אשר הם עושים וידענו שיעור זה החטא, היינו חייבים להזהירם ולהודיעם מה שידענו, ולהתמיד לדבר אליהם, כמו שאמר יתעלה לנביאו: בן אדם, צופה נתתיך לבית ישראל ושמעת מפי דבר והזהרת אותם ממני. וידענו, שאם נתרשל מלהזהירם או נתעצל מלהורותם או נתרפה מלחייבם לתקן מעשיהם ולגדור זה הפרץ, נפקיר גם אנו את עצמנו לאבדן עצום, לפי שחטא גילוי עריות לא יכופר ולא ייסלח ולא יימחל, כמו שהבטיח ואמר יתעלה: ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם, ואז נהיה אנחנו כולנו נתפסים בעוונותיהם ודמם יידרש מידינו, כמו שאמר יתעלה: והצופה כי יראה את החרב באה ולא תקע בשופר והעם לא נזהר ותבוא חרב ותיקח מהם נפש, הוא בעונו נלקח ודמו מיד הצופה אדרש. ולכן הזהרנום בבתי כנסיות ובבתי מדרשות והורינום כל אלה העניינים".

וק"ו בן בנו של ק"ו בנידוד שגם אם נדקדק בכל חומר הדין הרי לפנינו כמה וכמה עדויות כשרות וריבוי עצום ומופלג של ראיות ברורות ואומדנות מוכחות חזקות ומוצקות, שבוודאי יש למצות עומק הדין ולהוקיע טמא ומטמא זה לעין השמש, ובוודאי שע"י עשיית דין למטה יומתק הדין למעלה ויתבטל חרון אף ה' ויאימר למלאך המשחית הרף ובא לציון גואל ושלום על כל ישראל בב"א.

כסא הדין נגד אליעזר ברלנד

בית דין מיוחד

מטעם בתי הדינים המרכזיים בארה"ק

יום רביעי כ"ו אייר תש"פ

כס"ד

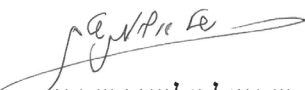
פסק דין

לבקשת רבים הוקם בית דין מיוחד לבירור הלעז שיצא על מנהיג קהילת שובו בניס, ובמהלכו התקבלו עדויות מפורשות וראיות על מעשים שלא ייעשו, ומהם חמורים ביותר. ברור שעפ"י דעת תורתנו הקדושה מי שאינו שומר על דברים שהם מג' חמורות ואביזרייהו, שומר נפשו ירחק ממנו ומחויבים לפעול בזה. הדבר חמור ביותר, מאחר שחלק מתלמידיו וחסידיהו המציאו כאילו ח"ו מותר לצדיק לעשות כל דבר עבירה, והדברים אף התפרסמו בכתובים. דבר זה הוא בגדר כפירה גמורה בעיקרי הדת, ויש לשרש ולעקור דעה אפיקורסית זו מתוכינו.

ובזה יתקיים מקרא שכתוב "וגם כל העם הזה על מקומו יבוא בשלום".

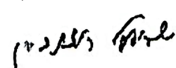
וע"ז באעה"ח

מטעם בד"ץ זכרון מאיר
מיסודו של הגר"ש ואזנר זצ"ל



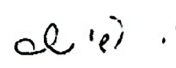
שמואל אליעזר שטרן
חבר בד"ץ זכרון מאיר

מטעם בד"ץ בני ברק
מיסודו של הגר"נ קרליץ



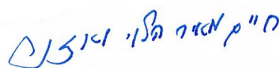
שריאל רוזנברג
ראב"ד בד"ץ ב"ב

מטעם בד"ץ העדה החרדית
ירושלים




יהודה פישר
חבר בד"ץ העדה"ח

הנני מחזק דברים הנ"ל



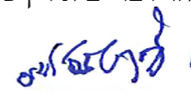
חיים מאיר הלוי ואזנר
גאב"ד זכרון מאיר

דברי הבית דין ברורים!



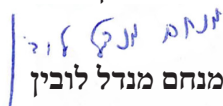
משה שטרנבוך
ראב"ד העדה החרדית

נאמנים דברי בית דין
ואין אחר דברי בית דין כלום



יצחק טובי' ווייס
גאב"ד העדה החרדית

הנני סומך על בית דין חשוב הנ"ל
ועל פיהם יקום דבר

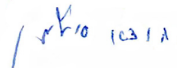


מנחם מנדל לובין

הננו להצטרף לדברי בתי הדין החשובים



שבח צבי רוזנבלט
רב העיר בני ברק



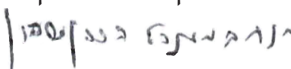
יהודא סילמן

כס"ד ד' סיון תש"פ
גם אני עני מצטרף
לדברי הב"ד החשוב בפסקו



נפתלי נוסבוים

כס"ד כ"ח אייר תש"פ
הנני סומך על בית דין
וכיהודה ועוד לקרא הנני לחזק דבריהם



מנחם מענדל הכהן שפרן